

bâng khuâng
ngày tháng nào

ấn phẩm thi văn đầu tiên của
Nguyễn Thiên Nga, 2025

NGUYỄN THIÊN NGA

bâng khuâng
ngày tháng nào

Nguyễn Thiên Nga

Xuất bản **2025**

ISBN:

Copyright © Nguyễn Thiên Nga 2025

Bao nhiêu tuổi đời, bao nhiêu tuổi trời rồi cũng vậy thôi. Tôi đã có một Tuổi Thơ bình yên dấu khá nhọc nhằn khi cùng gia đình rời xa Dalat – nơi “chôn nhau cắt rốn” để đi Kinh Tế Mới. Tôi đã có một tuổi Thanh Xuân cùng đồng nghiệp “công chữ” về buôn làng nơi rừng sâu núi thẳm, đã cận kề cái chết bởi sốt rét rừng. Rồi sau đó là một chuỗi ngày dài với công việc, cuộc sống gia đình với rất nhiều cung bậc thăng trầm với nhiều cảm xúc khác nhau. Ai cũng vậy mà!

Vượt mọi gian truân, kệ mọi đổ kỵ, kệ mọi thị phi... Tôi luôn là chính mình, thành Nhân và có một Mái Ấm bình yên.

Tôi thấy hạnh phúc khi tự thực hiện cuốn sách này cho chính mình. Đây chỉ là một số chiếc áo thơ nho nhỏ của tôi dệt bằng bao sợi tơ chiều mỏng mượt; có sương núi, mưa rừng, tràn ngập sắc tím... Có lúc vui, cũng có lúc đi đến tận cùng của nỗi buồn. Đó là những ngày tháng đã qua làm tôi bàng khuâng.

Đĩ nhiên, cuốn sách này tôi chỉ để làm kỷ niệm!

Dalat, tháng 8/2022

MỤC LỤC

Rừng Ôi...	11
Những Chiếc Lá Bay Trong Đời	19
Vì Con Là Con Gái Của Ba...	23
Mẹ Tôi	25
Nhớ Mẹ	27
Chân Dung Mẹ	28
Còn Chút Gì Để Nhớ...	31
Ngõ Ngang Mùa Đông	33
Miền Cổ Tích Của Tôi	36
Bâng Khuâng Cùng Hoa Dại Dalat	38
Ngày Xưa Hoàng Thị	41
Tháng Có Sinh Nhật Tôi	42
Ước Mơ...	44
Vườn Xưa	47
Một Ngày Như Thế	48
Chiều	50
Một Thoáng Mùa Xuân	51
Chút Hương Xuân	53
Đưa Em Về Dưới Mưa	55
Hạ Trắng Và Nỗi Nhớ	56
Hoa Nắng	57
Khắc Khoải Thu...	58
Mong Manh	59
Lặng Lẽ	60
Nhớ Thương Chiều Cổ Tích	62

Từ “Scarborough Fair” – Dân Ca Anh	
Đến “Ôi, Giàn Thiên Lý Đã Xa” – Phạm Duy	64
Lời Cửa Gió	66
Lặng Lẽ Một Con Đường	67
Là Một Ngày Anh Đến	69
Vu Vợ Chiều Mưa Đà Lạt	70
Chiều Cuối Năm	72
Lặng Thầm	74
Chia Tay Mùa Hạ Cuối	75
Một Ngày Với Mẹ	76
Bay Trong Chiều Đà Lạt	78
Nghiêng	79
Chiều Phố Núi	80
Viết Cho Một Người Không Xa Lạ	81
Chút Ngậm Ngùi	82
Không Dòng Thơ Nào Vui	83
Cỏ	84
Đợi Anh Về Mang Nắng Cho Em	85
Em Đi Về	86
Bâng Khuâng	87
Nương Tựa	88
Không Đề	89
Mất Nhớ	90
Chớm Thu Buồn	91
Trong Màu Thu Cũ	92
Mùa Thu Không Chết	93
Sắc Tím	94
Biển Nhớ	95
Hư Ảo	96

Thơ Dệt Bằng Sợi Tằm Gai	97
Tôi Đi Tìm Tôi	98
Tình Yêu Không Tuổi	99
Gửi Nỗi Nhớ Vào Mây Trời	100
Em Chỉ Nói Vậy Thôi	102
Lời Của Gió	103
Xưa	104
Vòng Vo	105
Tóc	106
Thoáng Ý	107
Chùm Thơ Về Mưa	108

RỪNG ƠI...

ĐÀ LẠT, NHÀ VÀ RỪNG...

Ngôi nhà màu hồng, trồng nhiều hoa xen giữa lối đi trải đầy sỏi trắng, nằm giữa đồi thông xanh mát nghe lá hát quanh năm. Khe suối nhỏ nước trong vắt cuối chân đồi róc rách hoà một khúc nhạc hiền hòa, những gốc sim thâm thấp nở đầy hoa tím tím, những bụi quỳ nở vàng bông vào mùa đông...

Chị em tôi được sinh ra và lớn lên ở đó, ngôi nhà có đầy đủ ba mẹ, có cả hàng dãy dài chuồng chim bồ câu được sơn nhiều màu đẹp mắt...

Trong tiềm thức của mình, tôi thấy lại một quãng đời bình yên của gia đình, một tuổi thơ hồn nhiên của tôi.

Bình yên với tất cả những gì thiên nhiên ban tặng cho con người và con người cũng biết ơn, giữ gìn, nâng niu, trân trọng Mẹ Thiên Nhiên.

Chị Trinh kể tôi nghe, vào mùa Thu, chị thường xách chiếc giỏ mây ra đồi hái nấm. Mùa này nấm mọc rất nhiều sau những cơn mưa dài. Nấm kaki màu tím ửng hồng, thân nấm mập mập xinh xinh. Nấm hột gà trông như cái trứng non, màu vàng tươi dễ thương...

Chị bảo: không phải chỉ để ăn ngon mà chị thích cái cảm giác khi tìm thấy nấm, mắt sáng lên, tay vạch đám lá thông già rụng dày và hái chiếc nấm xinh bỏ vào chiếc giỏ cũng xinh xinh. Nấm mùa nào cũng nhiều, vì thông luôn ken dày lớn lên bên nhau. Ngoài đồi thông của nhà mình, chị và các bạn còn đi xa hơn vào các rừng thông để tận hưởng thú vui này. Ôi thật tuyệt vời!

Tôi còn nhỏ, chỉ biết loanh quanh cùng các bạn trong xóm chơi trò bán hàng ở đồi thông nhỏ sau nhà.

Lớn lên một chút, có khi thay buổi sinh hoạt đoàn Hùng tâm Dũng Chí vào chủ nhật hàng tuần, chúng tôi được picnic ngoài Đồi Cù. Khoảng thời gian sinh hoạt tự do ngắn ngủi, “bọn nhóc” đoàn viên chúng tôi thích nằm dài bên nhau ngửi mùi thơm ngai ngái, khen khét của lá thông, nhựa thông quyện với sương trời, cây cỏ mà mơ mộng bao nhiêu chuyện thần tiên trên đời...

Những ngày dài sau tháng 4/1975, nhiều người dân Đà Lạt bỏ ngõ với cuộc sống khác. Gia đình tôi không ngoại lệ.

Chị Trinh tôi theo nhà chồng đi tản trở về. Nhà cửa trống hoác. Cuộc sống khó khăn với bao khắc khoải. Chị và anh rể tôi, người đàn giỏi hát hay và nói tiếng Anh trôi chảy bây giờ càng không có việc gì để làm, bắt đầu lao vào tìm đủ kế mưu sinh.

Tôi nhớ hình ảnh anh chị vác từng bao cát nhỏ hạt dẻ mua được từ phía rừng Cam Ly, mang về luộc hoặc rang rồi mang đi ngồi bán lẻ.

Rừng lúc này thật sự đã mang lại nguồn sống cho nhiều cư dân Đà Lạt. Sáng sớm, họ vào rừng nhặt hạt dẻ, đến chiều tối mới ra và bán cho những người đang chờ đợi ở cửa rừng. Anh chị tôi hay đứng đợi ở khúc quanh trước Lăng Nguyễn Hữu Hào. Thời gian này, tôi hay nghe chị kể chuyện ma là nhiều nhất. Hú hồn.

Có lẽ cũng khó ai quên một hình ảnh đẹp của Đà Lạt, đó là những gùi củi ngo trên lưng người bản địa đi theo hàng một trật tự từ các hướng Thái Phiên ra Hồ Xuân Hương, hướng Langbiang ra đi trên con phố

xưa Phan Đình Phùng, từ Tà Nung ra thì cũng qua Lăng Nguyễn Hữu Hào, qua thác Cam Ly nhưng họ cũng chẳng có tâm trí nào mà nghe thác “khóc tình đầu dang dở”... Họ cắm cúi đi, ít khi ngẩng mặt, mong sau buổi chợ kiếm được ít tiền mua gạo, cá khô về nuôi những đứa con đang đói đợi ở nhà và mai sớm họ lại phải vào rừng. Tiếng dao lại chan chất vang lên trong rừng thông hai lá...

Mỗi ngày, lớn thêm một chút, tôi càng yêu rừng nhiều hơn. Nhất là những cánh rừng Đà Lạt chập chùng xanh ngát tuổi thơ tôi...

*

RỪNG VÀ QUÊ HƯƠNG THỨ HAI...

Một ngày Đà Lạt nhiều sương mù, tôi xếp vội sách vở quần áo, lên xe cùng gia đình buồn bã rời nơi chôn nhau cắt rốn đi về vùng Kinh Tế Mới.

Tôi, con nhỏ mười tuổi khờ khạo, yếu ớt luôn được chăm chút suốt chuyến đi.

Nơi chúng tôi đến và sẽ ở lại là những khu rừng bạt ngàn cây dầu to bằng hai vòng tay ôm của tôi, bạt ngàn hoa dại. Trong mắt con bé hay mơ mộng như tôi, rừng lúc đó quả thật tuyệt vời. Những cây hoa nấp ảm ăn côn trùng lấp lánh sương mai, những trái trám chín mọng, trái chòi mòi chua chua chát chát, xoài rừng thơm thơm mà đầy mù

chua lè...

Buổi sớm tinh mơ nào tôi cũng nghe tiếng chuông nhà thờ đổ và bật dậy theo thói quen. Những hồi chuông ký ức của tôi...

Tôi nhỏ quá, làm sao biết đến những hiểm nguy đang rình rập, làm sao biết đến cái dói rét sẽ đến với mọi người trong những ngày tháng tới...

Mẹ đi cắt cỏ tranh cao gấp đôi đầu người về cho anh tôi – một cựu học sinh trường Trần Hưng Đạo tập đan thành từng tấm lợp. Anh Hiền vốn khéo tay nên việc này không khó, bây giờ nhớ lại tôi hết sức khâm phục anh, vì lúc ấy anh mới tròn 15 tuổi.

Anh chị tôi bắt đầu đi vác gỗ ở cách xa khoảng mấy cây số đường rừng, dựng lều cho cả nhà cùng ở. Sáu mẹ con quây quần bên nhau trong túp lều tranh nho nhỏ, có lẽ ngay cả Mẹ cũng không dám nghĩ nhiều tới ngày mai.

Được ít lâu, khi gạo và thực phẩm khô mang theo bắt đầu cạn thì anh chị tôi cũng đã phát quang cỏ tranh, khai phá được một mảnh vườn nhỏ. Tôi không bao giờ quên được cảnh anh chị ngồi cửa hạ mấy cây dầu còn sót trong vườn và tai còn nghe rõ âm thanh

kin kít phát ra từ tiếng cưa làm đau thân cây. Mẹ ngồi bằm nhặt từng sợi rễ cỏ tranh bằng cái dao xắt thịt mang xuống từ Đà Lạt, lâu rồi chỉ vương mùi cỏ dại. Biết sao được, tất cả mọi người đều phải làm cái gì đó để sống, để tồn tại và không còn quyền lựa chọn. Mẹ tôi, một người thơ phú dạt dào, trước hiện tại nghiệt ngã đã khô héo hoàn toàn, lực bất tòng tâm...

Và điều xấu nhất đã xảy ra

Anh Minh Quý, người anh kế của tôi gục chết vì cơn sốt rét rừng chỉ sau hai tháng xuống nơi này. Cả nhà khăn gói đưa anh về Đà Lạt để chôn cất. Đường xa ngải, núi rừng hun hút phía sau lưng. Những con nai, con hoẵng đang chạy tung tăng chợt dừng lại giương mắt nhìn. Tôi cũng ngơ ngác như chúng, nhưng tôi thêm nỗi buồn khi tôi mất anh tôi vĩnh viễn. Một người mới hơn một năm trước được vinh dự ra rạp Hòa Bình nhận phần thưởng và được một chuyến đi chơi Nha Trang, bây giờ anh tức tưởi ra đi nơi rừng sâu núi thẳm ở tuổi mười ba.

Tôi đã khóc rất nhiều, tôi cũng nghe rừng rưng rức khóc...

*

Người ở lại vẫn phải sống.

Ngày xưa, khi còn ba, lương công chức đủ nuôi cả nhà. Mẹ tôi nhàn nhã chăm con và có nhiều thời gian đọc sách, các chị tôi được học trường tốt nhất. Từ ngày ba mất, mẹ tôi nuôi các con bằng nghề đan len như nhiều bà mẹ Đà Lạt khác. Bây giờ phải cấy lúa, trồng rau, vừa làm vừa học nên dù mẹ và anh chị có cố gắng tới đâu thì cũng không thể bằng mọi người được. Gạo cũng chỉ đủ ăn trong vài tháng, cũng như rất nhiều nhà khác, gia đình tôi vẫn cầu cứu tới rừng.

Rừng tiếp tục cung cấp những gì con người cần thiết.

Theo chân các bạn cùng lứa, tôi vào rừng bẻ măng, hái nấm. Những cái nấm mèo mọc trên thân cây mục giòn giòn, sực sực; những cái nấm mối đầu mùa mưa ngọt lịm, dai ngon như thịt gà. Mẹ chế biến khéo léo với các loại rau rừng sẵn có đã làm cạn nhanh nỗi cơn đói nhiều khoai sắn mà lũ con, giờ còn bốn đứa, ăn xong rồi mà mắt vẫn còn hau háu.

Cánh đồng nho nhỏ trở rơm rạ. Bờ ruộng mọc dày những ngọn rau tàu bay xanh mơn mớn. Chị em tôi hái về luộc chấm với nước mắm mặn chát vị muối, ăn kèm với mấy miếng khoai mì mua lại của những người đi đào ở chiến khu xưa bên kia sông của bộ đội. Bao tử được lấp đầy để đêm tròn giấc hơn và vị rau hăng hăng còn ám ảnh tôi đến bây giờ.

Có đôi lần, chị Hằng đưa tôi trở về Đà Lạt, chị thương đứa em út mồ côi cha sớm bây giờ cứ ngơ ngác ngác như nai rừng. Chị Trinh, chị cả tôi còn ở trên đó với nhà chồng. Rồi chị Hằng lại đưa tôi trở về với rừng, làm sao sống được ở Đà Lạt khi nhà cũng không còn để ở (?) Thật quá bi đát.

Chị Hằng tôi có những người bạn thật tốt. Nhóm bạn thân có bốn chị chơi với nhau, đều vừa rời ghế nhà trường. Chị tôi được xem như là “thủ lĩnh” vì chị làm thơ hay, múa hát giỏi, đặc biệt là viết chữ đẹp. Chị đặt biệt danh cho từng người: Đông Vũ là chị, lần lượt còn lại là Xuân Vỹ, Hạ Vy, Thu Vương. Bốn mùa vẫn vương với mưa rừng, gió núi. Các chị băng rừng đến với nhau ca hát, làm thơ sau giờ làm việc; san sẻ cho gia đình tôi từng miếng thịt rừng, bát gạo rẫy thơm lừng. Hoa rừng lúc nào cũng có trong ngôi nhà tranh lúc này đã được làm lại sau khi anh Quý mất và tôi bắt đầu được đi học lại.

Hương rừng tỏa lan đưa tôi chìm sâu vào giấc ngủ.

Rồi một đêm, tôi giật mình thức giấc, vỡ tan giấc mơ đang được chạy nhảy tung tăng trên Đồi Cù lộng gió bởi tiếng hét thất thanh của mẹ.

Chị Hằng tôi mất.

Cơn sốt rét rừng một lần nữa đã cướp mất người chị tài hoa của tôi, đúng một năm sau ngày anh Quý tôi ra đi.

Không chỉ gia đình tôi khóc than đau đớn, các bạn chị cũng gào thét tiếc thương.

Lúc đó, chị Thanh Hằng của tôi vừa bước sang tuổi mười tám. Chị được nằm lại với rừng, dưới lòng đất sâu, giữa đồi cây có bốn mùa chim hót. Mẹ tôi không còn tiền thuê xe đưa chị về Đà Lạt để được ở cạnh Ba tại nghĩa trang Số Bốn...

Tôi lại nghe rừng khóc rưng rưng...

*

Năm năm sau, tôi cũng được trở về Đà Lạt.

Tôi chăm chỉ học, tự nhắc mình phải học thật giỏi và học thay cả cho các anh chị của mình. Tôi muốn Mẹ sẽ hạnh diện về tôi và tôi đã làm được điều đó.

Tóc Mẹ mỗi ngày bạc hơn, nỗi đau mất con còn đó.

Rừng ơi...

Tôi thảng thốt gọi vào hư vô

Ký ức chập chùng, chập chùng như rừng xưa. Ở đó có tiếng thác Pongour réo ào ào, tiếng gió rừng rin rít thổi qua mái tranh nghèo, tiếng Mẹ tôi khóc gào vì mất con, vì bất lực, vì nỗi đau không thể cất thành lời...

*

RỪNG VÀ CÔ GIÁO TUỔI HAI MƯƠI...

Một lần nữa, sau mười năm, tôi lại rời Dalat và đến với rừng.

Tôi đã là cô giáo.

Cô giáo tuổi hai mươi, da trắng tóc dài, ba lô trên vai...Từ Đà Lạt, theo đồng nghiệp dẫn đường, tôi đi bộ qua dốc số 9, qua rừng thông Đan Kia, Đứng K' Nơh; cheo leo đỉnh Dốc Trời nhiều hoa dại để đến với ngôi trường xa xôi. Một ngày đường vất vả, đến nơi trời đã sẫm

sấm tối, người dân đón tôi bằng câu chào thật dễ thương: “Con Giuôn niêm ngăn...” (người Kinh đẹp quá), nghe vui và nhẹ nhõm...

Rừng ở đây thưa thớt. Đất dễ trồng lúa, trồng bắp càng rộng thì rừng càng thu hẹp lại. Tuy nhiên, đất xấu nên trồng loại nào cũng èo oạt, người dân đói kém quanh năm. Rừng cần cỗi, không cho người dân nhiều cái để ăn. Người và rừng đều rưng rưng nước mắt.

Tôi san sẻ ít nhiều với các em học sinh quá nghèo phần ăn ít ỏi với 13 kg gạo mỗi tháng của mình. Các em chia sẻ với tôi từng nắm rau rừng, con cá suối. Cô trò nhọc nhằn dắt tay nhau qua từng ngày để học được cách viết, cách đọc và cả cách làm người.

Tôi là người mang ơn những cô cậu học trò – những đứa con của rừng nhiều vô cùng. Tôi trải qua cơn sốt kéo dài nhiều ngày, nhiều lần mơ thấy các chị về dắt tay đi vào rừng chơi, tôi đã cận kề cái chết trong cô đơn khi mới hai mươi tuổi. Các em hối hả thay nhau khiêng cô giáo đang mê man trên võng đến bệnh viện nhỏ cách đó mấy khu rừng và vài con suối. Vị Y sĩ già người dân tộc Lạch đã kịp cứu tôi thoát lưỡi hái tử thần vì sốt rét rừng ác tính.

Ở rừng, với tôi, ngày rất dài và đêm cũng rất sâu.

Tôi đến đây, một cô giáo đến với những học trò đang cần mình. Tôi có sự ân cần, tận tụy và rất nhiều yêu thương dành cho các em nhưng sức khỏe tôi sa sút từng ngày. Tôi mong được trở về khi còn kịp. Càng mong thì ngày càng dài.

Đêm, nhiều khi hết dầu lửa, tôi thắp sáng căn phòng phen nứa của mình bằng củi ngo. Ngồi lặng thinh nhìn ánh lửa đỏ không mang chút hy vọng nào, ngửi mùi khét nghẹt để sáng mai lỗ mũi đen như hai ống khói, đầu óc trống rỗng, tôi đợi lửa tàn hẳn rồi mới dám leo lên giường.

Thao thức tàn canh. Nghe đêm hun hút sâu.

Ngày trở về, đi qua rừng tre cuối chân Đốc Trời, những con vắt du theo níu giữ đôi chân cô giáo trẻ. Thôi thì cho mấy bạn chút máu rồi hãy buông tha cho tôi nhé! Chút máu mang đây vì trùng sốt rét, tiếc chi.

Tôi không lấy gì của rừng, nhưng tôi rưng rưng nước mắt...

*

RỪNG ƠI, ĐẾN BÂY GIỜ CÀNG RỪNG RỪNG BUỒN...

Đó là chuyện của nhiều năm trước.

Tôi bây giờ bắt đầu thấy mình già, ráng giữ lại được mái tóc dài từng tấm gội trong hương rừng và đàng đàng niềm tiếc nuối.

Sau bao năm, hương rừng phai nhạt khi rừng tự nhiên dần cạn kiệt.

“Đà Lạt tôi ơi! Nhớ nào nùng... Nhớ đã nát lòng, sao cứ nhớ? Ai từng Đà Lạt, nhớ thông không?”

Hỡi ơi Đà Lạt! Rừng trong phố...và phố trong rừng chim lú lo...có những áo dài như én lượn...có người leo dốc thờ ra thơ!

Đà Lạt tôi xanh biếc những rừng...Rừng thông, bát ngát những rừng thông! Mùa Xuân, mùa Hạ thơm lừng nắng, mưa cũng thơm lừng Thu tiếp Đông!”

(Ai Từng Đà Lạt – Trần Văn Lệ)

Trời ơi, những vằn thớ da diết của tác giả đã xói thẳng vào tim tôi...

Nỗi nhớ, niềm đau đã đi đến tận cùng.

Nhớ thật nhiều về đồi thông xanh gần cuối đường Yersin, nơi có ngôi nhà màu hồng yêu dấu cũ, giờ đã thay vào đó là khối beton sừng sững.

Nhớ những cánh rừng, nhớ những đồi thông xanh bạt ngàn rì rào gió hát... Phố thị mọc lên. Thông đã lùi xa, mất dấu...

“Đà Lạt của tôi nghe nói chừ, rừng thông bị đốn, núi thông thưa, núi Bà bị gọt làm dinh thự, ai đó lòng tham có đủ chưa?”

Thành phố trong rừng, rừng rưng rưng... rừng quanh co phố, phố hay lòng? Lòng tôi nát bấy dây tờ giấy, nước mắt tôi nhòe, ai thấy không?”

(Ai Từng Đà Lạt – Trần Văn Lệ)

Tôi cũng không bao giờ quên những khu rừng bạt ngàn đón chúng tôi cùng rất nhiều cư dân Đà Lạt về khai hoang, bắt đầu cuộc sống mới từ bốn mươi năm trước. Nay cũng không còn rừng để nghe gió reo đại ngàn, thác Pongour cũng không còn nhiều nước để cất tiếng ca bài ca bất tận.

Ừ thôi, những đồi cà phê xanh đã được thay vào đó, cầu mong đời người đã gắn chặt nơi đây ngót nghét nửa thế kỷ sẽ được ấm no và bình yên.

Tôi nhớ về những khu rừng tôi đã đi qua. Rừng đã không còn. Tất cả đã trở thành hoài niệm.

Văng vẳng trong một đêm dài trăng trở...

*“Rừng đã cháy và rừng đã héo, em hãy ngủ đi
Rừng đã khô và rừng đã tàn, em hãy ngủ đi”^(*)*

Làm sao ngủ được (?)

Khi tai tôi nghe tiếng khóc uất nghẹn của đại ngàn.

Những khu rừng đẹp đang chết dần chết mòn, những ngọn đồi ngập tràn hoa dại dễ thương giờ hoang vu trơ trọi...

Những ngọn núi lở lói đốn đau, kéo theo bao trận lũ quét kinh hoàng, vùi lấp bao nhiêu mạng người. Bao xóm làng, thôn bản ở miền Trung, miền núi phía Bắc lâm vào cảnh điêu linh...

Rừng ơi...

Rừng ơi...

06.2021

(*) Hai câu trong nhạc phẩm “Em hãy ngủ đi” của NS Trịnh Công Sơn

NHỮNG CHIẾC LÁ BAY TRONG ĐỜI

Chiều mùa đông...

Sân trường vắng.

Những chiếc lá me tây vừa khép mình ngủ đã vội bị cuốn xoay tròn, rơi nghiêng theo cơn gió lạnh lạnh vừa ghé ngang. Những chiếc lá còn lại trên cành vẫn xôn xao, nghiêng vành tai ngóng đợi một tin vui dù ngày sắp tắt.

Mình bất chợt nghĩ về hồn của lá.

Không biết những chiếc lá mảnh mai vừa bị cuốn bay kia có đau đớn khi chia tay bạn bè?! Dứt khỏi cành khi vẫn còn xanh, có tiếng gọi nào thảng thốt hay xoe tròn mắt lá ngạc nhiên vì sự vô tình của gió?!

Có thể, rất nhiều người không bao giờ để ý đến thân phận những chiếc lá. Nhưng cũng sẽ không ít người thấy bàng khuâng như mình chiều nay khi những chiếc lá mảnh mai rơi bất chợt giữa nắng hoàng hôn quanh quẽ.

Lá rụng không chờ mùa thu của thi nhân hay của đất trời. Lá rụng không chờ vàng úa. Một ngọn gió ngang qua vô tình ghé môi hôn, chiếc lá xanh vội rời bạn bè để phiêu du vào cuộc chơi trắc trở.

Và cũng chẳng chờ gió, bàn tay ai đã làm lá lia cành...

Một ngày của tuổi học trò ngây ngô.

Mình hái lá ép vào vở để học bài mau thuộc. Cây Trắc bách diệp bên cạnh nhà thờ chánh tòa đã bị mình len lén ngắt lia cành vài cánh lá (Hình như ta không biết như vậy cũng là có tội, có bao giờ mình xưng với linh mục là đã hái trộm lá đâu). Nhẹ nhàng, cẩn thận xếp lá vào trang sách; gấp lại và dùng nhiều cuốn khác đè lên. Sau một tuần chờ đợi, hồ hộp mở ra, chiếc lá đã khô đi, thoang thoang mùi thơm tinh khiết và dịu dàng. Đúng là học bài mau thuộc thật, mình mỉm cười chờ ngày mai hân hoan với điểm mười đỏ chói hay lời khen của cô giáo làm mình phổng mũi. Ôi, tuổi thơ...

Một ngày mùa đông.

Mình cùng lũ bạn cùng xóm chơi trò bán hàng ở đồi thông nhỏ sau nhà. Tụi mình thích nhất là chơi bán đồ trang sức, Những chiếc lá thông hình kim khâu những cánh hoa ngũ sắc thành vòng đeo tay xinh

xắn, khéo léo nối vào nhau sẽ trở thành vương miện cài đầu hay dây chuyền hoa rực rỡ. Nhoèn nụ cười duyên rồi tằm tắc khen lẫn nhau: “Sao tui mình đẹp vậy?”

Mặt trời mùa đông di ngũ sớm. Cả bọn lại xúm lại quơ lá thông khô. Ánh lửa bùng lên ấm áp, má đứa nào cũng ửng hồng, đôi môi đỏ tươi ríu rít bao nhiêu chuyện vui đem về từ lớp học hay cả chuyện con mèo nhà mình biết bắt chuột. Chỉ khi nào tiếng gọi của các bà mẹ cất lên, cả bọn mới bịn rịn chia tay nhau và tỏ ý tiếc nuối ngày sao chóng tàn đến vậy?!

Không chờ gió quuyến rũ, lá lại được bàn tay các cô cậu học trò mới lớn ngắt vội, ghi tên hai đứa, ép vào trang vở trao nhau cùng lá thư màu mực tím. Tình yêu đầu đời trong veo như giọt sương sớm, lá bỗng trở thành nhân chứng cho tình vừa chớm nụ. Khung trời học đường trở thành thiên đường đầy ấp yêu thương và màu xanh, màu xanh của hy vọng, màu xanh của lá. Rồi một ngày, tình bay xa như lá bay xa. Tình không viên mãn, cũng như cuộc đời của lá. Sẽ có buồn bâng quơ, sẽ có những vần thơ hờn trách. Rồi cũng quên, tình yêu đầu cùng những chiếc lá ép nồng trang vở ngày ta trao nhau trở thành một kỷ niệm đẹp trong đời.

Mình vu vơ hát trong chiều lành lạnh...

“Chiếc lá rơi không tiếng, hai người yêu hai nơi. Chẳng nghĩ về chiếc lá in dấu môi lên trời...”

Rồi lại một ngày, ngẩn ngơ ngắm nhìn những chiếc lá rơi đầy sân vắng, mình thấy mình thật lạ. Mình nghe lá cửa rồi lăn tròn trên cỏ, nghe lá hát, nghe lá khóc...

Đó là ngày trước khi mình rời xa thành phố, về dạy học ở một vùng dân tộc ít người xa xôi. Cả đôi thông lao xao ngập ngừng đưa những bàn tay vẫy. Mình vui vẻ chuẩn bị lên đường như một hướng đạo sinh thực thụ: ba lô, ba ta và lòng hoan ca... Hình như hôm ấy mình đã nghe lá hát.

Đó là ngày sau cơn sốt rét rừng hành hạ, mình thềm lấm một bát canh rau. Học sinh tìm và mang đến cho cô giáo mấy chiếc lá Pép, sản vật hiếm hoi của rừng vào những ngày cuối đông khô lạnh. Các anh chị đồng nghiệp nấu vội vàng với chút muối và bột ngọt, mình nghẹn ngào nuốt cùng những giọt nước mắt. Ngày hôm sau, các em lại đem đến một nắm lá chua và một con cá nhỏ vừa bắt được dưới suối. Và cứ thế, mỗi ngày một loại lá rừng, các em nuôi cô giáo của mình. Mình

biết chữ, khó khăn lắm các em mới tìm được lá giữa vùng khô cháy Đam Rông này. Mình chỉ biết cố gắng mau khỏe và tiếp tục dạy cho các em những con chữ quen thuộc, những bài học làm người; kể cho các em nghe về những ánh đèn thành phố mà chúng cứ ngỡ ngàng tưởng như chuyện cổ tích.

Một ngày mình chia tay các em trở về thành phố. Lưu luyến tiễn chân cô giáo tới tận chân đỉnh Đốc Trời, những giọt nước mắt ướt đầm từng khuôn mặt đen nhẻm, các em ước cô sẽ quay trở lại vào một ngày nào đó. Mình không dám nói gì, hứa gì vì tự biết sẽ không còn đủ sức để quay lại. Tình yêu, sức khỏe, ước mơ... đã bị quật ngã vì những cơn sốt rét rừng kinh khủng, vì những bữa ăn đói cả rau rừng, vì cả lòng người thiếu cả sự bao dung khi cho rằng mình quá “tiểu thư” – mĩa mai và đấng ngất như lá rau tàu bay rừng ta từng phải nuốt cùng học sinh của mình.

Hôm ấy, rừng tre cuối chân Đốc Trời ào ào đổ lá. Mình rã rời buông rơi từng bước chân vô hồn trên thảm lá dày, mình trôi niêm đau trên chiếc lá thời gian vô tình quá dỗi...

Vàng, lá đã khóc cùng mình, một cô giáo tuổi hai mươi chỉ quen nghe lá hát chiều phố núi. Lá chia sẻ cùng mình, lá cứu mạng mình, lá cho mình hiểu về kiếp nhân sinh ở đời...

Khi chiếc lá vàng lia cành, nó đã kết thúc một đời lá. Dù gió có cuốn lá rong chơi cuối nẻo vắng, chỉ một thời gian ngắn thôi nó sẽ hoà tan vào đất. Đất lại nuôi dưỡng cây, cành và những lá xanh lại vươn mình lớn dậy. Lá hồi sinh. Sự sống lại bắt đầu.

Con người cũng thế thôi. Một đời người, một đời lá; sinh ra, lớn lên rồi mất đi. Chỉ có tình yêu còn ở lại, chỉ có tình yêu là vĩnh hằng. Vậy tại sao khi còn khoẻ mạnh, còn căng tràn nhựa sống, mình không sống cho thật ý nghĩa, cho thật tươi vui...

“Cuộc đời đó có bao nhiêu mà hững hờ”

Nhạc Sĩ Trịnh Công Sơn đã nói thế. Lá cũng nói với mình như thế. Lá cũng đã tồn tại như thế.

Khi lá còn trẻ, lá cũng đã sống một cách có ích.

Mình nhớ những chiếc bánh phu thê là một trong những lễ vật nhà trai đem đến rước mình về nhà chồng đạo ấy. Lá dừa được xếp thành chiếc hộp vuông xinh xắn, nhiều chiếc hộp xếp cao thành hình tháp trông thật đẹp. Chỉ có người Huế mới khéo tay như vậy. Mình về

học miệt mài cách xếp lá bánh phu thê, cho những cặp phu thê để rồi bỗng thấy mình xưa cũ...

Mình nhớ anh trai kể cho nghe về những câu kinh Phật in trên chiếc lá buông khi mình chơi với bên vực buồn thăm thẳm. Chỉ vậy thôi, mình lại cặm cụi tìm hiểu cho bằng được về những trang kinh viết trên lá, những trang thư tịch cổ viết trên lá. Để rồi ngạc nhiên đến vô cùng về loài cây buông cho lá để viết này chỉ ra hoa duy nhất một lần trong đời rồi chết.

*

Lại xoay quanh những chiếc lá và cuộc đời vô thường!

Tuổi thơ của mình với những chiếc lá thuộc bài, chiếc lá thông làm kim khâu chuỗi hoa mộng ước...

Tuổi hồng của mình với chiếc lá mộng mơ có tên hai đứa cùng bức thư màu mực tím và đã bay xa vào miền miền viễn

Cả một thời thanh xuân của mình với những chiếc lá rừng thay rau cùng những cơn sốt rét rừng vật vờ vẫn còn hoài trong ký ức. Điều ấy nhắc nhớ rằng, sự đủ đầy hôm nay luôn có bóng dáng của ngày hôm qua...

Chút sắc đỏ của lá trạng nguyên giúp cuộc sống sáng bừng một chút. Thoáng kinh cầu in trên lá buông cho mình niềm hy vọng và chợt mơ màng cùng chiếc lá tình yêu không có thực mà vẫn mãi theo tìm – lá Diêu Bông..

Lá!

Lá của sự hồn nhiên, trong trắng.

Lá của tình yêu đẹp và thánh thiện vô ngần.

Lá của những thử thách trong đời.

Lá của tâm linh, của niềm tin, của cuộc sống.

Vòng xoay của lá, vòng quay cuộc đời.

“Nếu tôi làm chiếc lá, lá sẽ xanh không bao giờ héo khô...” – Đó phải chăng là ước nguyện!?

Dalat, 01.07.2013

VÌ CON LÀ CON GÁI CỦA BA...

Một ngày mưa rơi nghiêng nghiêng, được rãnh rồi đôi chút – con lại thấy mình buồn lạ lùng...

Con nhớ nhiều về dĩ vãng, nhớ nhiều về tuổi thơ con nhọc nhằn, nhớ nhiều những người thân đã ra đi và còn ở lại.

Và con nhớ Ba, mông lung lắm, chỉ qua di ảnh trên bàn thờ. Con đã khóc, Ba à! Nếu Ba còn sống, con biết Ba sẽ yêu con nhiều hơn. Vì sao, Ba biết không?

Vì con là con gái của Ba...

Mẹ sanh liên tục năm chị em gái, ba nhẫn nại chọn lần lượt cho năm nàng công chúa năm cái tên đầy ý nghĩa: Nguyệt, Tuyết, Thanh, Hạnh, Hằng.

Cầu được ước thấy, Mẹ sanh tiếp cho ba được hai cậu con trai khỏe mạnh, tuấn tú. Rồi một buổi sáng mùa xuân, bỗng nhiên, con ra đời khi ba đang mong “tứ quý”. Chị Nguyệt từ nhà bảo sanh cô Nhung (Đào Duy Từ) về báo tin, ba quay mặt buông tiếng thở dài:

– Lại thêm một con ngỗng trời...

Nghe Mẹ và các chị kể lại, suốt thời gian dài sau đó, ba rất ít quan tâm đến con, đứa con gái út tội nghiệp.

Khi con được 21 tháng tuổi, ba bị liệt dọc nửa người sau một cơn đột quy.

Một ngày mưa gió sục sùi sau đó không lâu, mẹ bế con lên Nhà Thương thăm ba. Lần đầu tiên ba ngạc nhiên rồi đưa cánh tay không bị liệt hướng về phía con, âu yếm: “Bé Nga của ba mau lớn quá, xinh quá...”. Nghe mẹ kể, lúc ấy con đã sợ hãi nhiều hơn, bởi con còn bé quá, còn ba thì chưa bao giờ đón con trong vòng tay.

Bảy tháng sau, ba qua đời.

Mùa thu Đà Lạt se se lạnh, mấy mẹ con vành tang trắng trên đầu đưa ba ra nghĩa trang. Đứa con gái út bước đi lẫm chẫm, vừa lúc mồ côi cha thì tiếng gọi “Ba... Ba...” mới tròn vành rõ chữ. Tiếng gọi rơi vào khoảng không hụt hẫng...

Con dần lớn lên trong sự dùm bọc yêu thương của mẹ và các anh chị. Hoàn cảnh đã tạo cho con một cuộc sống nội tâm, khép kín. Con

ít cười, ngại giao tiếp.

Hàng ngày, sau giờ đến trường là con lại tìm đến góc thư viện quen thuộc làm bạn với sách hoặc đến nhà thờ cầu nguyện. Về nhà, đôi lúc những câu chuyện về ba được kể vô tình từ mẹ, anh chị khiến con tủi thân nhưng đợi đến khi chỉ có một mình mới khóc.

Gương mặt con luôn phảng phất một nỗi buồn cố hữu, đã rất nhiều lần con thầm trách ba mẹ đã sinh ra con trong cuộc đời này...

Ba hóa mây trời đã hơn nửa thế kỷ.

Từ rất lâu rồi, con đã không còn hờn trách ba nữa. Nếu có kiếp sau, con vẫn xin được làm con gái của ba. Bởi khi lớn lên, con biết mình được thừa hưởng từ ba rất nhiều qua hồi ức của Mẹ: thông minh, cách nói chuyện hài hước, sự nhạy cảm, sự bao dung...

Tuy nhiên, tiếng thở dài ngày xưa của ba đã luôn bám theo con như một định mệnh buồn.

Mỗi lần ghé về thăm nhà, ngược nhìn lên di ảnh, đầu con luôn khẽ bật tiếng gọi “Ba ơi...”. Trong mộng lung con thấy ba cười và lại xoa đầu con âu yếm – như ngày xưa con còn ngây ngô, bé dại...

Con cảm ơn ba mẹ đã cho con một hình hài.

Ba ơi! Con cảm ơn Ba, trong lúc không vừa ý nhất ba đã khai sinh cho con một cái tên thật ý nghĩa. Và suốt quãng đời dài sau đó, con gái của ba đã rất vững vàng vượt qua bão tố, chấp cánh bay vào vùng trời mơ ước của mình rồi ba ạ!

Con yêu ba, dù chưa bao giờ con được cảm nhận hơi ấm từ vòng tay ba...

MẸ TÔI

Ngày giỗ đầu của mẹ tôi trùng đại lễ Phật đản.

Chủ nhật, ba chị em ngồi lại bàn về việc làm giỗ cho mẹ. Chị Nguyệt vừa từ Sài Gòn về hồi đêm, say xe ngật ngừ thật tội. Một giờ trưa, vẫn chưa ngủ. Mắt chị Nguyệt đỏ hoe, anh Hiền trầm ngâm, còn tôi bật khóc... Chúng tôi đều đang nhớ đến mẹ, nhớ thật nhiều.

Vẫn hiện rõ trong tôi khuôn mặt mẹ đầy lo âu, buồn phiền. Sự đau khổ chất chồng vì chồng con lần lượt ra đi khiến mẹ già trước tuổi, nhưng trong mắt tôi, mẹ luôn đẹp nhất và trẻ mãi. Mẹ, người con gái Bắc mảnh mai, dịu dàng nhưng sắc sảo. Ba tôi mất sau bảy tháng nằm liệt nửa người trong nhà thương Phương Lan vì đột quy, mẹ và cả gia đình chới với khi không còn điểm tựa.

Mẹ tôi vốn là người nội trợ đúng nghĩa. Khi còn ba, mẹ chỉ quanh quẩn với việc nhà cửa và chăm sóc chồng con. Công việc đầu tiên mẹ tôi làm để kiếm tiền nuôi con sau khi ba mất là đan áo thuê, một công việc quen thuộc của phụ nữ phố núi. Gia đình tôi phải rời ngôi biệt thự xinh xắn màu hồng, nơi trú ngụ mới là một căn nhà gỗ mái tôn nằm trên đường Bà Triệu. Thu nhập từ việc đan len thấp nên cuộc sống của gia đình khó khăn hơn rất nhiều, song mẹ tôi vẫn còn niềm vui khi mấy chị em chúng tôi đều học rất giỏi. Tôi không thể quên hình ảnh mẹ tôi và các chị ngồi đan suốt từ đêm đến sáng để kịp xong chiếc áo len xanh cho anh Hiền kịp dự khai giảng lớp đệ thất trường trung học Trần Hưng Đạo năm ấy. Một rã rời nhưng mẹ vẫn cười, anh trai tôi phồng mũi khoe với bạn bè chiếc áo mới và cảm thấy hãnh diện khi mình đã trở thành học sinh trung học. Tôi, con bé út bảy tuổi nhìn anh len lén, lòng thầm mơ cũng sẽ được mẹ đan cho chiếc áo mới như thế. Anh Hiền nheo nheo mắt trêu chọc: "*Khoái không nhóc?*"... Tôi ngây ngô ganh tị, hình như mẹ thương anh hơn tôi.

Sau ngày 3/4/1975, mẹ tôi khăn gói đưa anh chị em tôi rời Đà Lạt đi vùng kinh tế mới. Bàn tay mẹ tập cấy lúa, trồng rau để nuôi con. Vết chai sần dày theo nỗi vất vả của mẹ. Tôi vô tư chân sáo đến trường và nuôi ước mơ sẽ trở thành cô giáo. Mái trường đơn sơ vách nứa ngày ấy đã đủ sức tỏa ấm cho tôi ước giấc mơ hồng. Và rồi vùng quê mới đã không giữ được chân tôi lâu, dù mẹ vẫn ở đó nhưng tôi về lại phố núi để tiếp tục việc học hành. Tôi thành cô giáo và cũng vội vã có gia đình

riêng. Bận rộn với công việc, với gia đình nhỏ của mình, tôi không có nhiều thời gian về bên mẹ. Tôi không kịp làm nhiều điều cho mẹ như đã hứa từ thời thơ bé. Bao giờ tôi cũng thấy mình có lỗi.

Tôi nhớ hình ảnh mẹ ngồi bên thềm nhai trầu bồm bồm, nụ cười móm mém. Tôi nhớ giọng ngâm thơ của mẹ ấm áp lạ kỳ. Mẹ thuộc vanh vách truyện Kiều và nhiều bộ truyện kiếm hiệp Kim Dung, bạn bè của anh chị em tôi đều thích nghe mẹ nói chuyện, hấp dẫn và hóm hỉnh. Tôi thường rất hạnh diện về mẹ vì điều đó.

Hôm nay đại lễ Phật Đản.

Hôm nay ngày giỗ đầu của mẹ tôi.

Mẹ nắm vững thuyết nhà Phật và thuộc lầu lầu kinh thánh, nhưng cuối cùng tôi vẫn chưa hiểu được mẹ đang ở đâu, nước Chúa hay cõi Phật? Ngày mẹ ra di cách đây tròn mười hai tháng, vị linh mục đáng kính đã rửa tội cho mẹ để mẹ được thanh thân bên ba. Và trong sâu thẳm cõi nguồn, mẹ lại phải trở về với ngoại cùng tiếng kinh cầu đều đều nhịp điệu. Vâng, dù ở đâu, con cầu xin cho linh hồn mẹ được bình yên. Con luôn yêu mẹ, mẹ ơi!...

Ngày giỗ đầu của mẹ, 27.5.2010 (Rằm tháng tư)

N H Ớ M Ẹ

Con nhớ mẹ!

Con nhớ nụ cười hiền như nắng, khoé môi duyên thắm dẫm màu chiều, đôi mắt buồn chứa thương yêu, bao cay đắng mẹ để chìm nơi xa lắm...

Tóc mẹ dài buông theo ngày buồn thăm thẳm. Từng sợi mong manh theo từng ngày nuôi con khôn lớn, rồi xơ xác, rồi phai dần theo màu khói sương tan, lan toả trong chiều mùi bồ kết quện thơm hương tình mẹ...

Con biết ơn mẹ!

Mẹ đã cho con một tuổi thơ êm đềm, sống nhân ái theo lời ru bằng những câu ca dao của mẹ. Lời ru mẹ êm êm, nguyên âm sắc Hà Thành, dù năm tháng tàn theo gót chân son ra đi từ quê cũ. Lời ru mẹ mệnh mang như đất trời Đà Lạt, thấm vào con tình yêu và nỗi nhớ tới hai quê...

Con thương mẹ!

Khi biết trong mỗi giấc mơ, mẹ đều thấy ba về mỉm cười dịu dàng bên song cửa. Ba ra đi, để vai mẹ gầy thêm, gánh cơm áo từng ngày lần lữa.

Con biết, “cơm áo không đùa với khách thơ”, mẹ đã cất hết những vần thơ mình viết, mẹ nuốt cạn dòng lệ đau ly biệt, hy sinh cho con bao tháng ngày dài...

Con khóc mẹ!

Dòng nước mắt đã khô song âm thầm đau mãi, con đã kịp đền ơn gì cho mẹ đâu mẹ ơi!

Trắng một trời sương lạnh, mây khói chơi vơi... Con quặn thắt dưới chân ngày bão tới, mẹ không còn để con chạy về lao vào vòng tay bao dung thốn thức, ngậm ngùi...

Cánh môi, chiều rồi

Con vẫn cần mẹ

Mẹ ơi...

Một ngày mữa nhớ mẹ đến tận cùng nỗi nhớ...

CHÂN DUNG MẸ

Những lúc nhiều muộn phiền nhất, tôi chỉ biết trở về thăm thì bên Mẹ.

Mấy hôm nay cũng thế.

Mẹ xa xăm chốn thiên đường, nhưng tôi vẫn dang rất gần Mẹ.

Đêm qua Mẹ về bên tôi lặng lẽ hơn. Đôi mắt nâu buồn nhìn tôi dăm dăm. Mẹ không cười, không nói dù tôi thấy mình đã ôm Mẹ thật chặt, khóc thật nhiều.

Ngày nhỏ, dù rất được cưng chiều và hay nhõng nhẽo nhưng khi té ngã, tôi thường tự mình đứng dậy. Mẹ đã dạy tôi điều đó.

Nhưng trong giấc mơ, tôi thèm mẹ đưa tay ra cho tôi nắm, dù chỉ một lần này nữa thôi.

Không thể.

Tối nay lướt web.

Bất chợt gặp Họa Sĩ Nguyễn Vạn An cùng chân dung người Mẹ. Tôi đã bật khóc.

“Tôi nay ngồi vẽ mẹ. Một người mẹ của đồng quê đất Việt. Da mặt mẹ đã xám đen vì già đi. Đôi mắt mẹ đã trĩu xuống vì suy nghĩ, vì chịu đựng, vì lo lắng cho các con. Đôi môi mẹ đã khô khan nứt nẻ, vì tranh thủ, vì buôn bán, vì cãi cọ, vì van xin, vì cầu nguyện. Cứ mỗi nỗi nhớ là vẽ một nét nhăn trên mặt mẹ. Vẽ một lúc thì mặt mẹ đầy nét nhăn nheo. Vây mà nỗi nhớ vẫn chưa nguôi. Làm sao con có thể vẽ được hết nỗi nhớ mẹ!...”

(Nhớ Mẹ – Tranh HS Nguyễn Vạn An – France)

Nước mắt nhạt nhòa. Tôi dùng những giọt mặn đắng ấy để vẽ chân dung Mẹ tôi. Bất chước anh, mỗi nỗi nhớ tôi vẽ lên khuôn mặt dịu dàng của Mẹ một nét nhăn...

Nỗi nhớ trào dâng như những con sóng tràn tôi tô trên tóc Mẹ.

Nỗi nhớ cào xước làm tôi nhói đau như những vết chân chim tôi vẽ bên khóe mắt Mẹ.

Nỗi nhớ cuộn xoáy vào tim khi giữa hai khoảng sáng tối, tôi khắc họa một đồng tiền lúm sâu vào gò má nhăn nheo. Cả đường chân mày thưa thưa, tôi thêu nhẹ bằng từng sợi buồn đan xen giọt nhớ...

Thế rồi chồng chất bao nhiêu nét nhăn lên gương mặt Mẹ thân yêu mà tôi vẫn cứ nghẹn ngào trong nỗi nhớ không cùng.

... Những giọt lệ khô đi, chân dung Mẹ nhạt nhòa theo khói sương. Tôi hôn lên bàn tay mình còn nguyên vị mặn, bỗng ngỡ ngàng khi biết mình vừa được tan trong tình yêu Mẹ biến cả mệnh mông.

Với Họa Sĩ, chân dung Mẹ vẫn còn mãi đầy với ngòi vẽ tài hoa của anh. Còn tôi, gương mặt Mẹ chỉ còn đọng lại trong tâm thức.

Nhưng tôi biết, anh Nguyễn Vạn An, tôi hay nhiều người khác luôn có Mẹ trong tâm hồn mình. *Để mỗi lần đón đau, buồn phiền lại thăm thì khắc khoải: “Mẹ ơi...”* và thấy mình như được vỗ về, an ủi...

Đức Trọng, 04.03.2013

Bên Mẹ và Anh Chị, năm 2005

CÒN CHỨT GÌ ĐỂ NHỚ...

Bức thư vượt đại dương mệnh mông đến với ta vào một đêm cuối thu mưa rơi rơi...

Anh bảo anh thích bài thơ “Còn chút gì để nhớ” của Thi Sĩ Vũ Hữu Định và được Nhạc Sĩ Phạm Duy phổ nhạc. Mỗi lần buồn, mỗi lần nhớ, anh lại trầm thì...

“Anh khách lạ đi lên đi xuống, may mà có em, đời còn dễ thương”

Ừ, đời còn dễ thương vì còn có em. Em của ngày xưa và em của hôm nay không đổi khác, bởi em không có tuổi và tình yêu không có tuổi. Năm tháng đi qua, gốc thông già vẫn lặng lẽ bên đường đứng đợi. Ai đã đi qua trăm ngàn đợi chờ, trăm ngàn nỗi nhớ, làm sao quên buổi hẹn đầu đời có hoa thơm, cỏ ngọt dưới chân ngày; có ánh mắt ấm nồng thầm trao lời tình tự; một cái nắm tay thôi cũng ngắt ngày suốt một ngày mưa, một đời mưa, một thời bão tố...

Đời còn dễ thương vì em vẫn nguyên sơ như ngày xưa ấy, hay đổi hờn nhưng thánh thiện, hay nũng nịu nhưng biết sống vì người khác, hơi danh đá nhưng vẫn ngoan hiền – hiền ngoan như con mèo ngái ngủ trên tay anh...

“Xin cảm ơn thành phố có em, xin cảm ơn một mái tóc mềm...”

Anh bảo anh không nhầm Pleiku với Đà Lạt đâu, nhưng đều là phố núi. Cũng trời thấp thật gần, cũng quanh năm mùa đông nên tóc em ướt và mắt em ướt...

Sau bao năm, ta vẫn mái tóc thể ngang vai mà chẳng phải vì vương vấn một lời thề nào. Đôi mắt vẫn cứ mệnh mang một nỗi buồn cố hữu nhưng cũng chẳng xác định được rõ ràng là vì đâu.

Vì đâu? Vì sao? Đừng xoáy hoài những dấu chấm hỏi tròn vo như thế!

“Lá trút rơi nhiều đâu phải bởi mùa thu”

Và ta cũng thế...

*“...tóc em ướt và mắt em ướt
nên em mềm như mây chiều trong”*

Mắt em ướt, bây giờ vẫn thế, qua bao tháng ngày buồn cùng trượt dài theo kỷ niệm rong rêu. Xin đừng cố tình hong khô bằng nắng cuối

thu cao nguyên nhợt nhạt, pha lẫn màu mưa chiều mơn man hồn cỏ lá...

“Ở đó có tiếng nói, tiếng cười. Có những buổi chiều tóc em bay trong gió... ở đó có mùa thu còn ở lại... Nơi đó đón người đến và tiễn người đi bằng những mùa thu có lá vàng bay...”

Anh cứ miên man hoài niệm, miên man một phố núi hôm qua và người em bé bỏng hôm qua. Anh cứ ngỡ rằng *“Đưa tay ra để có thể chạm vào hơi thở của thời gian, của khúc chuyển mùa...”* mà tay ta sẽ không bỏng rát vì khắc nghiệt của thời gian và niềm đau sao?!

*“Phố núi cao phố núi trời gần
Phố xá không xa nên phố tình thân
Đi dăm phút đã về chốn cũ
Một buổi chiều nào lòng vẫn bâng khuâng”*

Em bắt chợt cất lên khe khẽ vài câu hát, thấy nhớ lắm ngày xưa, yêu lắm ngày xưa...

Bắt chợt vui, vì vẫn có thể đưa bàn tay mềm mại cho ai đó nắm lấy, tin tưởng và thương yêu *“Xin cảm ơn thành phố có em...”*

Bắt chợt hạnh phúc, vì khi đã đi qua quá nửa đời người em vẫn có thể dùng đôi vai gầy guộc để ai đó dựa vào và cùng nhau vượt qua vườn địa đàng chông chênh gai nhọn...

Rồi bắt chợt buồn. Buồn như phố núi. Buồn như hôm qua, hôm kia.

Nghìn trùng xa cách, mà em lại không thể níu tay nghìn trùng...

22.10.2014

NGŨ NGÀNG MÙA ĐÔNG

Tiền bạn ra phi trường, ta ngỡ ngàng bởi bạt ngàn đồi hoa vàng dang thấp nắng...

Vậy là cao nguyên vào đông thật rồi...

Những ngày qua, với muôn ngàn bận rộn và buồn vui đời thường, ta ơ thờ với mùa đi qua và mùa vừa tới. Để rồi sáng nay, hồn như chợt vừa đánh thức sau một giấc mơ buồn bởi một sắc hoa hoang dại – Dã Quỳ!

Đến hẹn lại lên, Dã Quỳ lại thấp lên màu nắng mênh mang, vàng tràn thung lũng, vàng khắp sườn đồi. Hai bên đường cao tốc Prenn – Liên Khương, vàng chập chùng chân đồi thông xanh ngắt, vàng hoang hoải trong từng vạt Dã Quỳ cô đơn. Dịu dàng, thâm lặng, Dã Quỳ giăng vào không gian cao nguyên những ngày lập đông buồn, bàng khuâng và hoài niệm...

*Đà Lạt lập đông hoa vàng vừa mới nở
Ta còn chờ em một giấc mơ hoàng lan*

Giấc mơ hoàng lan khắc khoải chiều đông, ta tím nhớ hòa vào màu hoa anh thích.

Tại sao phải là hoàng lan mà không phải là một loài hoa khác?

Đã có một “Dưới bóng hoàng lan” của Thạch Lam, bịn rịn với kỷ niệm “*Cây hoàng lan cao vút, cành lá rủ xuống... Đêm khuya, khi trăng lên, đi qua hai bên bờ lá đã ướt sương, mùi hoàng lan thoang thoảng bay trong gió...*”

Đã có một Trần Long Ẩn ngây ngất trong “*Đêm thành phố đầy sao*” với “*hoàng lan bát ngát hương tỏa bay, nhẹ bay...*”

Và bây giờ là giấc mơ hoàng lan vàng màu nắng, thơm nồng nàn – nồng nàn như nỗi nhớ...

Nỗi nhớ nồng nàn, thăm sâu... Ta cuộn tròn nỗi nhớ vào ly café ngọt đắng để ngắm đông về bên kia đồi nhàn nhạt nắng, ngân ngơ hồn cùng mùa khô lạnh cao nguyên, với:

Mặt trời mùa đông đến chợt đi vội vàng

Và thẫn thờ, khi người còn đứng chờ bên kia dốc đợi:

Ta vẫn chờ em chiều phố núi mênh mang

Rồi giấc mơ cũng tàn, chỉ còn lại trong ta những hoài niệm. Hoài niệm rêu phong một thời đã qua, một giấc mơ đã qua, một tình yêu xót xa...

*Lần đầu gặp nhau ta bàng hoàng ngây dại
Con đường nhà em đồi dốc cao mờ sương
Trời vào lập đông gió ngàn thông rì rào
Em nói cùng ta giấc mơ một loài hoa*

Vâng, đó cũng là những lời thầm thì anh dành cho riêng ta.

Tuổi mười bảy thôi riu rít hát ca, ta như đoá hoa vừa vào độ thắm.

Anh ngần ngợ bên đường, một bài thơ yêu đương ghép vội từ sương chiều phố núi, có thanh âm của ngàn thông reo bên hồ Xuân Hương xanh biếc, một chút mơn man của nắng, một chút gió như lời yêu mơ hồ thoảng qua...

Ta nhớ ánh mắt anh nhìn ta dạo ấy, thương yêu và dịu dàng, lấp lánh nắng mùa đông sương hồn ta ấm lắm.

Những dấu chân kỷ niệm đã hằn sâu trên từng con dốc nhỏ quanh co, vàng rực màu hoa dại. Lê nào phai khi ta đã in đậm vào tim mình sắc hoa màu nhớ; khắc đậm vào tim một tình yêu trong veo; đóng chắc vào tim một nhân ảnh, một bóng hình...

Anh là người ra đi và ta là người đang ở lại.

Cơn gió nào vừa đi ngang rừng vắng, vừa đi ngang đời ta, để tóc ta chột rối tung trong chiều. Rồi trong từng giấc mơ đêm, ta lặng lẽ với những khát khao, đợi chờ qua từng mùa hoa dại...

Ta không mơ giấc mơ hoàng lan như anh, đó là điểm khác biệt. Giấc mơ hoàng lan của anh đầy hương sắc, giấc mơ Dã Quỳ của ta chỉ ảm ập một màu vàng yếu đuối mà mệnh mang hương núi...

*Em bây giờ lẽ nào xa thành phố trắng sao
Em bây giờ lẽ nào chỉ là giấc chiêm bao
Ta qua con dốc xưa, cánh hoa vàng năm ấy
Gọi tên em lòng thương nhớ...
Giữa một chiều Đà Lạt lập đông.*

Ta từng ngồi đây, cô đơn giữa phố núi những ngày không anh, những ngày anh cách xa nghìn trùng. Anh đi xa, mang theo cả một trời trăng sao, cả một trời nắng gió cao nguyên. Ta lạnh buốt vai gầy và hoang vu mắt nhớ.

Anh còn nhớ hay đã quên thật rồi những con đường rợp mát

bóng thông già; quên một Đà Lạt trong những sớm mùa đông lãng đãng khói sương tan và thơm ngát hương hoa; quên ta ngày xưa tinh khôi tà áo trắng, trong giáo đường, đang nguyện cầu bên chân Chúa cho một tình yêu lên ngôi...

Trong ánh chiều, Dã Quỷ lan tràn mênh mông, rực vàng lên trong thần thờ hoài niệm cùng nghẹn ngào nuôi tiếc....

Đà Lạt lập đông, hồn ta lập đông, ta bỗng lạnh cùng nỗi nhớ đến đại khờ, tê buốt... Cơn gió nào xô dạt vào hồn ta chiều nay – chiều phố núi mênh mang, chiều phố núi sương giăng, chiều phố núi nhớ nhung về đoạ dày...

Đà Lạt lập đông, ta không gọi tên anh giữa chiều thương nhớ, giữa chiều mây khói...Ta sợ động vỡ chút xa xăm.

Rồi bất chợt ta thấy mình thôi khắc khoải, day dứt bởi biết rằng anh đang như ta, mỗi người đều đang có hạnh phúc riêng của mình. Ta và anh thôi bập bênh trôi giữa dòng hạnh phúc, chơi vơi trong cuộc đời hư ảo.

Thoáng bâng khuâng với những ngày tháng đã qua, với những mùa đông đã xa...

Dalat, 14.11.2014

MIỀN CỔ TÍCH CỦA TÔI

Một ngày, một ngày bình yên.

Tôi lạc vào vườn Cổ tích – vườn cổ tích dành cho người lớn, chỉ còn sót lại chút nắng cuối ngày và chiều lên mênh mang sương khói.

Có một sợi dây vô hình níu kéo đôi chân tôi dừng lại...

Vâng, có một sự đồng cảm đủ để tôi không thể rời xa; sự nhạy cảm đủ để tôi và một người ở đó hiểu nhau; có cả sự dịu dàng đủ để tôi nép mình chờ đợi; sự độ lượng đủ để tôi thình thoảng được đối hờn; sự tử tế đủ để tôi tin cậy; sự mạnh mẽ đủ để tôi thấy mình được bảo vệ; sự hiểu biết đủ để tôi nhìn thấy người ấy cao hơn người khác...

Đó là Anh!

Anh không có tuổi.

Anh vĩnh hằng cùng không gian và thời gian.

Anh huyền hoặc trong Mùa thu mộng tưởng.

Mộng một ngày, hai đứa bước bên nhau, song hành như đôi bạn tri kỷ... Lang thang phố, lang thang miền ký ức. Anh kể tôi nghe về những mối tình đã đi qua và một tình yêu đang ở lại. Tôi cay mắt mà không

hay mình khóc, ngỡ như mưa – hạt mưa bụi tình cờ...

Tóc tôi bay, bông bênh như mây trời, tôi biết anh sẽ gọi làn gió cao nguyên về mơn man.

Mất Anh, một khoảng trời bình yên để tôi hồn nhiên đếm từng chùm hoa nắng.

Mong một chiều bên dòng sông quê hương đầy nắng và gió, anh sẽ gọi tên tôi âm ngọt môi mềm. Tôi ngồi bên anh nhặt từng chiếc lá thời gian, xếp tắt tên tôi – tên anh đặt cạnh bên nhau trong vần thơ ghép vội hay một câu văn khuyết hẳn phần chủ ngữ. Và cũng biết chắc rằng “*mỗi câu văn không được chấm hai lần*”.

Anh dịu dàng gọi tôi là cô giáo – Cô giáo trong lớp học chỉ có hai người, không sợ chật như trong thơ Nguyễn Bính.

“Cô giáo tôi” cũng tập làm thơ – những câu thơ không đầu không cuối. Chỉ vài lời khen của bạn bè, vậy mà tôi nghe hồn vui và rung lên

theo nhạc điệu Tango nồng nàn quyến rũ. Từng nốt chùm ba cuồng
quýt cả không gian, từng dấu lặng để thời gian đứng lại.

Chợt vỡ oà, dịu ngọt trong tim...

Chợt bay lên, trong một chiều cổ tích...

BÂNG KHUÂNG CÙNG HOA ĐẠI DALAT

Đà Lạt – Thành Phố Hoa, danh xưng mỹ miều này đã không còn xa lạ với nhiều người.

Đối với du khách, sẽ kích thích sự tò mò và sau đó là sự thích thú. Đối với cư dân phố núi, đó là niềm tự hào.

Riêng tôi, tôi chỉ muốn được trải chút cảm xúc của mình, một người con được sinh ra, lớn lên tại mảnh đất hiền hòa này về những bông hoa đại đã góp phần làm nên vẻ đẹp của thành phố mộng mơ; đã níu chân bao đôi tình nhân từ phương xa đến và xin chọn nơi này làm Quê Hương ...

*

Ở Đà Lạt, hoa đại mọc ở khắp nơi, trên đồi thông, bên vệ đường, trên những mái nhà cổ kính hay nép mình ven hồ thơ mộng...

Ai sẽ cùng ai nhớ quá ngày xưa, mỗi chiều cuối tuần cùng nhau dạo dọc những con đường nhỏ hay cùng tham gia cuộc picnic ở Đồi Cù, Thác Datanla, Prenn...

Nghiêng mình bên những cánh hoa bâng trính, mỏng manh, sao dâng trong ta cảm giác thật yên bình, nhẹ nhàng. Nét đẹp của hoa đại kín đáo, tinh tế như thiếu nữ Đà Lạt; thật nhạy cảm lắm mới nhận ra mùi hương thầm của từng loài hoa nở ven suối vắng hay trên vách đá cheo leo kia. Hương nồng nàn hay không, dịu dàng hay không cũng tùy người cảm nhận. Chỉ biết rằng hương ấy, sắc ấy chính là linh hồn của Đà Lạt. Mỗi ngày qua đi, linh hồn thầm thì những lời yêu thương bất tận, rất thâm sâu và rất chân thành. Bởi cùng với không gian xanh chung quanh, cành cây, lá cây và hoa đại tạo nên một vẻ đẹp hài hòa và tự nhiên, không cần đến sự sắp đặt của con người. Bởi hoa đại không cần tay người mơn trớn, cứ đơm nụ đầu cành, cứ tươi vui nở môi cười với nắng gió ân cần. Cứ xinh xắn, cứ dễ thương như hoa vốn đã vậy.

Bất chợt, nhớ đến một thời mình mê đắm với tù truyện Tuổi Hoa, ở đó hay có những câu thơ dễ thương:

*Hoa Bâng Khuâng, Hoa Bâng Khuâng
Em đi diu diu gót sen trần*

*Cho anh nắm nhẹ bàn tay nhỏ
Để thả hồn mơ dáng Nguyệt Cầm.*

(Hoa Bằng Khuâng – Thùy An)

Một chiều lữ khách dừng lại bên đồi, đồi chân không muốn rời vì tình hoa bằng khuâng...

Bằng khuâng vì nét thơ của đất trời Đà Lạt, nét hiền hoà của người em gái Đà Lạt hay hoa đồng cỏ nội Đà Lạt.

Đơn sơ nhưng cũng thật quyến rũ, đó là những đoá hoa dại ta bắt chợt gặp đâu đó trên đường mòn đến những khu du lịch nổi tiếng.

Xin đừng lướt vội qua như một sự tình cờ cố ý với đoá “trinh nữ” e ấp hay dịu dàng “đồng thảo” bên đường.

Xin một chút lãng mạn, nâng nhánh “forget me not” tặng người yêu cùng lời nhắn gửi “Xin đừng quên tôi”.

Xin một chút mộng mơ trời cổ đô Huế với màu tím “me đất”, “bìm bìm”, “sim”, “mua”... hay bay xa cùng những chiếc cánh hoa muốt dài, mong manh “bồ công anh”. Hãy mỉm cười một nụ với “mắt nai”, đá lóng neho một cái thật tình tứ với đoá “hồng dại” đang vươn lên cùng trời biếc. “Đã quý” khoác áo vàng kiêu hãnh đón đông về hôm nào giờ vẫn còn thắm sắc trong tâm tưởng...

Vẻ mảnh mai, hoang sơ nhưng rất quyến rũ của các loài hoa dại đã tạo nên nét riêng của Đà Lạt. Theo dòng thời gian, nét riêng đó đang dần dần bị mất đi bởi sự đô thị hóa, hoa dại không còn chỗ “chen chân”. Ta tin hồn phố thị, hồn Đà Lạt vẫn còn đó. Lẩn quất, dịu dàng mãi trong ta nét bằng trinh, thuần khiết, hồn nhiên màu hoa dại.

*

Nói đến Đà Lạt, người ta sẽ không quên nhắc đến một nhân vật quen thuộc – một “pháp sư” chuyên thổi hồn vào những đoá hoa dại bằng trinh ấy: *Nhiếp ảnh gia MPK (Nguyễn Văn Phước)*.

Nếu bước chân bỗng mỏi vì “đường về ôi quá dài” hay vì “đồi dốc cao mờ sương”, xin cứ ghé quán Cafe Wifi nào đó, mở máy ra và gõ vào Google: “MPK – hoa dại”, bạn sẽ lạc vào bạt ngàn màu hoa dại trong ánh sáng lung linh ma thuật. Hồn lại ngẩn ngơ: Sao hoa dại Đà Lạt lại dễ thương đến vậy (!) và thầm gửi lời cảm ơn đến người đã giữ hồn hoa ở lại dấu ngày tháng có phơi pha, tình người có phơi pha ...

Hẹn gặp nhé! Những người yêu dốc núi Đà Lạt, mến người Đà Lạt, mê

hoa Đà Lạt..

Hãy về lay động hồn mình, đắm say cùng Hoa đại Đà Lạt vào một chiều sương giăng lạnh lạnh.

Vâng, trời lạnh. Nhưng hồn người sẽ ấm...

Tôi tin vậy.

Dalat, 29.06.2014

Ảnh Hoa đại Đà Lạt – Nghệ sĩ Nhiếp Ảnh MPK

NGÀY XƯA HOÀNG THỊ

Cho tôi một ngày trở lại tuổi mười tám, đôi mươi.

Một ngày của những ngày còn hồn nhiên sách vở, còn ấp đầy một trời mộng mơ.

Một ngày vui vui với câu hát nghêu ngao ai theo về đầu ngõ để chỉ ra lờm nguýt, dè chừng... *“Em tan trường về, đường mưa nhỏ nhỏ. Ôm nghiêng tập vở, tóc dài tà áo vờn bay...”*

Tên mình không là “Ngọt”, nhưng cũng trùng tí ti âm đầu, để ai đó tha hồ “copy” hồn thơ Phạm Thiên Thư và Phạm Duy chấp cánh cho lời thơ quần quýt bước chân ai ngẩn ngơ...

Một ngày, lòng rộn ràng khi nhận được những đoá Marguerite trắng, mà biết chắc tối qua có người vào hái trộm trong vườn hoa Palace Hotel.

Người trao ngại ngần, để người nhận vương chút thẹn thùng. Đòi má con gái đỏ hồng như táo chín, để ai ước được cắn vào một miếng thơm tho. Ánh mắt long lanh rợp một trời nắng hạ, phổ nghiêng mình cho lớp lớp mây qua. Ta giữ mãi một nét kiêu sa, về cạnh phố khi chiều về trầm mặc...

Một ngày nhận được bài thơ viết vội, chữ nghiêng nghiêng như con dốc hẹn hò.

Những vần thơ đầy tiếc nuối *“Sao tóc không còn dài/ Hay tình em giấu lại...”*

Là ngày tóc không còn vương mây trời, và ta cũng loanh quanh *“Ai mang bụi đỏ đi rồi...”*

Tình ơi, tình ơi!

Dalat, 09.02.2013

THÁNG CÓ SINH NHẬT TÔI

Tháng Hai về...

Tôi nghe trong ký ức màu phượng tím dịu dàng vẫn râm ran khắp các nẻo đường phố núi Đà Lạt. Màu tím buồn, màu tím nhớ, màu tím thuở học trò của tôi với nét bút nghiêng nghiêng vụng dại...

Buổi sáng với màu nắng hồng, hồng như đôi má con gái phố núi. Nắng xuân nhàn nhạt và cũng buồn hiu hắt, những chùm hoa nắng lấp lánh qua rặng thông già lặng lẽ bên hồ Than Thở. Nhớ một cô bé vô tư tuổi học trò ngân nga câu hát quen thuộc “*Em yêu màu cỏ xanh, cỏ mọc ven lưng đồi. Em yêu màu trẻ thơ, tiếng cười reo trong nắng...*”. Màu trẻ thơ của tôi, màu xanh non cỏ dại, màu mây lang thang lưng trời chiều hạ, màu áo trắng tinh khôi, màu trong veo của mắt...

Tháng Hai về...

Tôi của một chiều vắn vớ trên đồi cù lộng gió. Bắt đầu bâng khuâng khi nhận được lá thư đầu tiên viết bằng mực tím, kèm chiếc lá học trò ép vội. Bắt đầu biết nhớ qua buổi hẹn hò đầu tiên trong quán chè Nguyệt Vọng Lầu cuối dốc Minh Mạng; mặt đỏ bừng, ánh mắt bối rối, đôi tay thừa thãi cứ khuấy hoài ly chè bầy màu – bầy sắc cầu vồng lung linh huyền hoặc. Và bắt đầu tập làm thơ, những vần thơ vụng dại...

*“... Bé dẹt tên anh bằng xác lá rừng chiều
Bâng buồn dâng trong mắt nhớ đìu hiu...”*

Chẳng biết ai đó còn giữ không những vần thơ ngây ngô ấy (!?). Nhưng hồi ấy, với tôi là một tuyệt tác rồi.

Tháng Hai về...

Cao nguyên thôi những chiều mưa tầm tã.

Ngồi bên hiên nhà, bỗng nhớ những chiều mưa buồn, những chiều mưa gợi nhớ một rung động đầu đời vừa chấp cánh bay xa. Tuổi mười tám biết buồn – một nỗi buồn rất mới. Thẩn thờ, lang thang trong mưa, lang thang trên phố vắng. Phố nhạt nhoà trong mưa, tôi nhạt nhoà trong mưa và bóng hình ai đó lại chẳng chịu nhạt nhoà. Tôi chìm trong nỗi đau – một nỗi đau tình cờ.

Tháng Hai về...

Đón xong một cái Tết chưa trọn vẹn cùng với mẹ và anh chị, cô giáo tuổi hai mươi, da trắng tóc dài, bằng vượt một ngày đường rừng đến với học sinh nơi buôn làng heo hút.

Từ đỉnh dốc trời tôi với mây bay, thắm hoa vàng dưới chân đẹp như vườn cổ tích. Hơi thở hỗn hển, mệt nhọc đã ngắt quãng những hồn thơ, tôi nghe đấng những gì là mộng ước...

Cơn sốt rét rừng vật vã, quật ngã ước mơ xanh. Da tái xanh, hồn tái xanh và con tim tím ngắt; hình như máu không còn theo vòng tuần hoàn như tôi được học nữa. Tôi không biết con đường nào trở về trong mọi con đường mòn cắt rừng mà tôi đã bước như vô định theo chân những đồng nghiệp dẫn lối ngày đầu. Tôi tội nghiệp mình, khóc cho mình. Còn ai, ngoài tôi...??

Tháng Hai có sinh nhật tôi.

Tháng Hai nhiều kỷ niệm ơi!

Bao nhiêu năm trôi qua, từ ngày mẹ cho tôi mang nặng kiếp người, đến bây giờ, vẫn khắc khoải bao nỗi niềm, khắc khoải một tình yêu xa ngái ... Lối cũ tôi về cỏ đã xanh rêu...

Những vần thơ dệt vội, những câu kinh cầu nguyện chiều mưa ngày nào, những tiếng rên tuyệt vọng trong cơn sốt rét rừng, những tiếng khóc nức nở một mình giữa buôn làng vắng vẻ, đói nghèo... bỗng trở về, trở về thật gần.

Vâng, lối cũ tôi về cỏ đã xanh rêu, và *“nhìn lại mình, hồn đã xanh rêu...”*

Tháng Hai...Tháng Hai của tôi...

02.2014

ƯỚC MƠ...

Ước mơ trở thành cô giáo dạy văn đã nhen nhóm trong tôi từ thuở nhỏ, ngay những năm tiểu học. Hàng ngày, buổi sáng tôi đến trường, buổi chiều lại vùi đầu vào những trang sách ở thư viện. Cái góc nhỏ trong phòng đọc dành cho thiếu nhi của Thư viện Đà Lạt đã trở nên quá quen thuộc, gần gũi với tôi. Ở đó, tôi được sống trong thế giới cổ tích ngập tràn màu hồng; tôi được ướm chân vào đôi hài dính đầy hạt cườm lấp lánh của cô Tấm; tôi được chấp đôi cánh thiên thần bay lên cùng tà áo thiên thanh và tiếng hát trong ngần...

Những buổi chiều chủ nhật, sau khi đi sinh hoạt đoàn “Hùng Tâm Dũng Chí” trong khuôn viên Nhà thờ Chánh Toà về, tôi và lũ trẻ cùng xóm thường chơi trò dạy học. Trong trò chơi này, tôi luôn được làm cô giáo và mặc áo dài hần hoi – chiếc áo dài buổi sáng đã cùng tôi đi lễ, màu trắng hoặc màu xanh nhạt, xúng xính dễ thương... Tôi thích đọc cho “học trò” của mình nghe những bài thơ in trong tạp chí “*Thông Xanh*”, có lúc là những áng văn trong sách của chị Hằng đang học đệ tứ (ráng đọc cho thật hay mà chẳng hiểu gì). Mấy đứa nhóc học trò cùng tuổi hoặc hơn tuổi cô giáo cứ nghiêng đầu lắng nghe chăm chú, cô thì yếu điệu thướt tha...

Nhà tôi nghèo, ba lại mất sớm nên mẹ và anh chị luôn tìm mọi cách để bù đắp cho bé út tội nghiệp.

Tôi cứ hồn nhiên say sưa với mơ ước của mình trong sự hy sinh thầm lặng của mẹ, trong vòng tay yêu thương của anh chị... Đó là những tháng ngày đẹp nhất.

Đà Lạt sau ngày 3/4/1975.

Nhiều người vui niềm vui đoàn tụ, gia đình tôi – mẹ goá con côì – khăn gói đi vùng Kinh tế mới. Suốt một thời gian dài, tôi ám ảnh tiếng chuông nhà thờ vang xa trong rừng già đầy rẫy loài hoa nắp ẩm chuyên ăn thịt côn trùng; cồn cào nỗi nhớ về phố núi thân yêu...

Rồi cũng có một ngôi trường cho lũ trẻ chúng tôi. Dưới mái trường lợp tranh, xung quanh thưng bằng vách nứa, tôi tiếp tục ướm giắc mơ hồng. Suốt bốn năm học cấp hai, tôi đi bộ đến trường qua con đường rừng heo hút đến hơn bảy cây số. Bạn học rơi rớt dần vì không theo

nổi, tôi bền chí theo đuổi đến năm học cuối cùng và có mặt trong đội tuyển học sinh giỏi văn năm ấy. Hơn lúc nào hết, tôi càng khát khao biết bao được học tiếp, được thực hiện ước mơ cháy bỏng từ thuở nhỏ của mình. Tôi nhớ, suốt mùa hè ấy tôi đã khóc suốt vì thất vọng như thế nào. Tôi buồn bã trách mẹ tại sao lại rời xa Đà Lạt, trong khi đi Kinh tế mới đời sống cũng chẳng khá hơn và nhất là bây giờ tôi gần như không còn cơ hội thực hiện mơ ước của mình (tôi đã quá sai, khi tưởng rằng chuyện đi hay ở là quá dễ dàng).

Cuối cùng, tôi cũng được trở về Đà Lạt đi học.

Giấc mơ tôi không còn bay lên cùng đôi cánh thiên thần và tà áo thiên thanh. Tôi đi trên mặt đất bằng đôi chân trần để bám lấy ước mơ của mình và không được phép vấp ngã. Tuổi mười sáu, mộng mơ khép lại. Tuổi mười sáu, tôi xa mẹ và gia đình – xa đến bây giờ, đã bốn mươi năm.

Tuổi mười sáu, thôi tung tăng chân sáo, thôi dệt vội những vần thơ vụng dại bằng xác lá rừng chiều...Tôi lao vào học tập miệt mài. Thời gian qua nhanh như một cơn gió thoảng, tôi bước ra khỏi cổng trường với một niềm tiếc nhớ mênh mông. Tuổi học trò áo trắng ngần ngủ là vậy, tôi cứ muốn kéo dài hơn, có lẽ là do sức hấp dẫn của sự học mà suốt đời tôi khát khao.

Nhớ những ngày dài gắn bó với thành phố Huế thơ mộng để cầm được tấm bằng đại học trong tay, tôi gần như bị vắt kiệt sức. Hành trang vào đời vẫn nhẹ tênh nhưng niềm vui thì tận cùng.

Song song với việc dạy học, rồi lên làm Quản lý, tôi tiếp tục “học như điên” để bù lại những khát khao cháy bỏng thời thơ bé. Những buổi tối mưa gió lạnh căm, tôi không ngại ngần vượt những con dốc dài để theo học thêm các lớp Anh Văn, Tin học và không bỏ buổi nào.

Tôi thấy tự tin, ấm áp khi mình được tiếp nối ước mơ ngày nhỏ. Ngay bây giờ, tôi vẫn thèm được học, được làm những gì tôi chưa kịp làm “khi người ta còn trẻ” đầu tuổi đã về chiều này.

*

Tôi vẫn đang đi trên mặt đất, những bước chân chậm hơn nhưng chắc chắn, để tiếp tục thực hiện những ước mơ.

Thình thoảng, tôi vẫn đi lạc vào những khu vườn cổ tích – và ở đó bây giờ tôi không chỉ nhìn thấy nắng hồng, hoa thơm, cỏ lạ... Khung trời mộng ảo đã vương thêm chút mây xám buồn; tôi thấy mình đang ngồi dệt áo thơ

bằng khuôn ngày tháng này

bằng sợi tầm gai, đầu ngón tay bật máu; tôi thấy mình đang cố níu vài sợi
tơ trời, để giữ chặt một niềm tin và một thoáng mộng mơ thời thơ ấu...

Và, dù giản dị hay cao sang, ước mơ của tôi đã không hề đợi tuổi...

Dalat, 01.06.2014

Tranh: HS Nguyễn Thành Trung – Bảo Lộc

VƯỜN XƯA

Một ngày đầy nắng nhưng vẫn se se lạnh, một cái lạnh dịu dàng.

Tôi nhẹ đưa từng bước buồn tênh, nhẹ gót trầm tư về vườn xưa
lối cũ.

Vườn xưa của riêng tôi không hoa thơm trái ngọt, chỉ đặng dót
những nỗi niềm riêng.

Vườn xưa ấy có những chiều nắng không buông rèm, sương lãng
đăng làm khăn choàng phổ núi. Tôi níu gió chờ nghe một khúc ru vội.
Lời ru chiều ngơ ngẩn suốt mùa xuân.

Tôi mùa xuân cũng lạnh như mùa đông, trái tim vẫn chưa quên lời
tình tự, chưa quên một lời hẹn – hẹn để rồi quên.

Vườn xưa vẫn cổng đóng then cài, tôi khoá chặt để tình không bay
mất. Nhưng đâu biết, người xưa là chiếc bóng. Chiều tắt nắng là bóng
cũng tàn theo, lá cũng vàng theo, tình trôi nhanh về miền miền viễn...

Tôi ngẩn ngơ đếm vội từng nụ nhớ tình cờ, vừa sót lại trên cành
đời mềm mại, rất non tơ và vô cùng lặng lẽ...

Vườn xưa ấy không còn ngôi nhà hồng, hồng như giấc mơ xa. Không
còn mẹ ngồi chờ, chờ những buổi mưa qua. Ngõ vào nhà nhiều sỏi cuội
xen lá hoa, tôi thêm vấp như thời thơ bé để mẹ ôm ấm hơi thở hiền hòa.

Tôi nhỏ dại tìm lại khoảng trời trong vắt, tiếc một thời đã mất,
khóc cùng ngày héo hắt. Bờ hoa dại tím ngắt, chiều phai đi trong nước
mắt nhạt nhoà...

Vườn xưa ấy nhện giăng khắp lối, tôi trở về bỗng thấy lạ loài; như
loài sâu ngủ quên, chiếc lá ngủ quên quanh quẽ bên thềm.

Ba đi xa. Mẹ cũng vội theo ba. Cuộc đời tôi phủ áng mây buồn.

Người quen lần lượt ra đi, người yêu phân ly, tôi không tin “*thời
gian là phương thuốc nhiệm màu để xoa dịu niềm đau nhân thế.*”

Vườn xưa ấy chỉ còn là hoài niệm. Tôi ngậm ngùi nhìn lá đổi màu
trên cây, nắng chuyển màu như say hay chiều là đêm tối.

Và trong vườn xưa ấy, tôi bỗng thềm một lần được nghe lá hát bình yên...

Một lần thôi, không quay quắt những niềm riêng!

Chiều chủ nhật buồn, 04.2011

MỘT NGÀY NHƯ THỂ

Bồi hồi giờ lại tập thơ viết tay từ thời áo trắng, những dòng mực tím nghiêng nghiêng, mềm mại. Bỗng nhận ra chân dung một TN của “Ngày xưa hoàng thị”: lãng mạn, mơ mộng, hiền hòa... Bỗng nhớ ra có một TN cũng ngại ngùng, bồi hồi như TS Trần Dạ Từ khi đứng “Bên Đường Xuân” vào một sinh nhật xa lắc:

*Tôi là ai giữa mùa thay đổi ấy
Sao nhớ nhung, sao ngần ngại thế này?
Đứng bên đường xuân trông tà áo xuân bay
Buồn ngập ngừng rồi buồn không dám tới
Lòng nôn nao mà lòng không nở hỏi... ”^(*)*

Đó là mùa sinh nhật người bước vào hồn ta nhiều tư lự. Nỗi buồn đẹp như một hạnh phúc về chế ngự. Ta thần thờ ru ta bằng thoáng mây xa, rồi bật khóc khi mưa về giăng lối. Để rồi ta chợt thốt lên:

*Làm sao em vui khi đời già thêm tuổi
Những đợi chờ liệu đủ tháng năm không?^(*)*

Đợi chờ ai trên từng phiến xuân nồng? Đợi chờ ai qua bao mùa đông giá? Từng mùa xuân qua đi, qua đi. Tuổi thần tiên, tuổi mộng mơ, tuổi hồng, tuổi ngọc,

... Mỗi khoảng trời cho tuổi ta bay sao cứ nặng đầy mây xám, để mắt ta ngày càng đông đầy những giọt lệ trong veo mà mặn đắng (!)

*Nói giùm tôi kia những chỉ tay hồng
Và đó nữa những tiếng cười rần rỏi
Sớm mai sương còn thơm mùi cỏ mới...^(*)*

Thì ra vẫn còn đó một chút đợi mong, một chút bồi hồi về điều gì rất mới mẻ, tinh khôi. Nhìn ra xung quanh, nhìn thật gần, để ta thấy mình còn yêu lắm cuộc đời này, để thấy ta còn vô tư lắm khi thềm dạo những bước chân trần trên phố.

Cúi xuống, cúi xuống thật gần, để ta biết rằng: còn nhiều lắm những người bất hạnh hơn ta, khổ đau hơn ta mà họ vẫn sống và cố gắng sống đẹp.

Ừ, hãy thôi bi lụy, hãy mỉm nụ cười hòa vào Xuân tươi; hãy dạo một khúc vui trên phím đàn xưa ấy để ta thấy mình còn vẫn muốn từng giờ giữ lấy mùa xuân, giữ lấy tình yêu!

Tạm biệt nhé, những đêm dài trần trở, những ngày dài hoang hoải:

*Tôi nhớ người thôi hết đời tôi
Đường đi không kết nối câu cười
Buồn hoang đến nửa đời thơ dại
Trong những chiều ai mang áo phơi^(*)*

Ta đang đi vào tháng Hai tràn ánh xuân hồng. Ta đón sinh nhật bằng ngọn nến duy nhất thắp lên từ trái tim và niềm hy vọng.

Ấm áp quá, mùa Xuân ơi!

Tranh: HS Kao Dũng Paris

(*) Thơ Trần Dạ Từ

CHIỀU

Chiều len trong hồn ta nỗi nhớ rất vu vơ. Nhớ đôi mắt biết cười làm không gian bừng sáng. Nhớ tiếng Guitar nhẹ nhàng ru hồn vào quên lãng, thăm sâu một nỗi buồn dịu ngọt theo từng nốt nhạc buông trên phím đàn, trên phím lòng, trên phím thời gian...

Chiều rơi xuống tay ta từng giọt sầu lạnh lạnh. Ta hứng về tưới đắm cánh hoa xưa, hương vẫn thoảng ướp nồng trang vở cũ. Mỗi giọt buồn tựa dáng dập giọt nước mắt nào vừa chảy mẩn mẫn ngang môi. Ta tím tái thu hồn về chốn cũ. Lặng lẽ nhìn ngày đi vào khoảng tối âm thầm...

Chiều choàng lên vai ta một vòng tay hiu quạnh. Ta co ro trong nỗi buồn vô biên và hy vọng mong manh như màu nắng hoàng hôn nhợt nhạt. Vòng tay thật gần nhưng không còn ấm. Vòng tay dịu dàng nhưng thôi nồng nàn...

Chiều phủ lên hồn ta nỗi cô đơn và tuyệt vọng. Đâu cần một mình mới cô đơn. Ta khoảnh khắc đắm chìm trong vô vọng. Sao không thể nhìn đời tươi hơn qua lăng kính hồng rạn rỡ? Sao không cười vui hơn dù chỉ cần nhếch khoé môi? ...

Ừ, khoảnh khắc thôi, đâu là bất chợt. Tim ta đau và nhói buốt đến tận cùng...

Chiều...

Ta tiến chiều đi bằng bước chân ngày mệt mỏi. Mùa đông chiều lên sương khói, hơi thở vòng vo sương khói, đường về tim cũng lênh đênh sương khói...

Ta sương khói phủ lên đời bận rộn, ai miền xa đang thấp nắng gọi mời. Ta ngại ngần chiều hay còn nuôi tiếc? Để bây giờ quanh quẩn mãi với cô liêu...

Chiều, chiều ơi...

02.07.2013

MỘT THOÁNG MÙA XUÂN

“Ngàn tia nắng ấm thấp lên mùa xuân cho em, cho người. Từng đàn chim đến hót vang tiếng ca từng bừng trên lá.

Đi bên anh mùa xuân, đêm long lanh giọt sương ướt môi em xuân nồng...”^(*)

Em thì thầm vậy thôi.

Trong sâu thẳm hồn mình, em muốn anh nghe thấy tiếng mùa xuân về nhẹ nhàng bên song cửa, em muốn anh nhìn thấy những tia nắng xuân đang nhảy nhót trên từng đóa mai vàng rực rỡ.

Mùa xuân cho em tuổi mới. Dẫu đang ở bên kia triền dốc đợi của cuộc đời, bỗng nhiên em thấy hồn mình trẻ lại.

Có lẽ hơi hướng mùa xuân.

Có lẽ dư âm một tình cảm thiêng liêng đến vô cùng...

Ừ, có lẽ...

“Ngồi bên hiên vắng lắng nghe mùa xuân đang về khắp trời.”

Phải vắng lặng như lúc này, phải ngổn ngang tâm trạng như thế này, em mới lắng nghe được hết thanh âm của mùa xuân theo nhiều cung bậc khác nhau.

Một chút trầm buồn loang theo khói sương lãng đãng ngoài kia.

Đó là nỗi nhớ về Ba – Người ra đi khi em còn ngọng nghịu, khuôn mặt mờ ảo xa xăm.

Đó là nỗi nhớ về Mẹ – Người cho em hình hài và bao nhiêu bài học về nhân cách sống.

Và nỗi nhớ rất da diết về ngày xưa, da diết đến độ để em hụt đi một nhịp. Một nhịp đập hụt của trái tim là nhịp xuân tăng lên theo cấp số nhân, rồi bắt chọt tròn một nụ cười duyên theo lúm đồng tiền trên má.

*

Một chút âm thanh rộn rã của Tết ngày xưa ấm áp vọng về. Mẹ vừa ngồi rim mút vừa đọc thơ Nguyễn Bính. Anh chị vừa gói bánh vừa nghe cô em út nghêu ngao những câu hát quen thuộc trong bài “Tuổi Mộng Mơ” của Nhạc Sĩ Phạm Duy; lâu lâu dừng lại chọc quê: “*Coi kia,*

ngõng trời lại mơ mộng mẹ ơi!”

Ừ ừ...

Chọc nhiều tí nữa thôi là em sẽ khóc nhè. Chiêu đó làm anh chị sợ nhất thôi.

Nhưng từ lâu rồi em không dễ khóc. Bây giờ em chỉ khóc khi nào thật vui, thật hạnh phúc; mà anh thì mong em luôn vui và hạnh phúc.

Được sánh vai bên anh mùa xuân – mùa xuân mộng ảo của đời người thì đúng em đã và đang vô cùng hạnh phúc.

Ngân trong sương tan tiếng chuông chùa Linh Sơn, chuông nhà thờ Chánh Tòa chậm chậm, chậm chậm. Lắng vào tâm khảm của em đến bây giờ, sau bao nhiêu thăng trầm của cuộc đời, để hôm nay em bật lên tiếng buồn khắc khoải; để em bỗng nhớ đến ba mẹ nơi thiên đường xa xăm rồi em chợt cần anh một lần đưa tay nắm, cùng em đi lễ đầu năm nguyện cầu sức khỏe và sự bình yên.

*“Đi bên anh mùa xuân, đêm lung linh tình yêu
Thấp thêm ước mơ cho tình yêu tuyệt vời.
Mùa xuân đang đến bên những lời yêu thương, hồng tươi lá hoa,
đón nắng mai chan hòa”^(*)*

Đi bên anh mùa xuân.

Vâng, em đi bên anh mùa xuân – mùa xuân trong tâm thức, mùa xuân không có thực trong đời.

Anh xa ngái và cũng thật gần, em thôi vói theo hoài vọng. Nhờ có anh, em đánh thức được con tim đã ngủ quên của chính mình và nghe tim reo vang vào sáng xuân dịu dàng màu nắng mới.

Đi bên anh mùa xuân.

Bằng những bước chân đầu tiên sau ngày ngủ muộn.

Bằng giấc mơ hồng ngày mới.

Bằng nụ xuân xanh ngày xưa bỗng chín tình cờ.

Dalat, 17.01.2014

(*) Lời bài hát “Đi bên anh mùa xuân” – NS Lê Quang

CHÚT HƯƠNG XUÂN

Như mọi người, em cũng nao nức đón Xuân về. Mấy hôm nay, em đã biết nghe lòng rộn rã. Chút nắng xuân e ấp bên thềm nhà cũng chợt làm hồng thêm đôi má. Chút gió di ngang cửa cũng vòng tay ôm ngang vai gầy nhắc nhớ hương xuân...

Hương xuân nồng nàn từ mùi hương cúng tất niên, tân niên xoay vòng các nhà trong phố. Mỗi con đường nơi em ở trồng các loài hoa khác nhau và ngan ngát mùi thật riêng. Hàng hoa sữa hương đậm hồn Hà Nội trước nhà em đã tan vào mây trời từ độ nào. Hàng phượng hồng cũng gửi hương vào hạ. Vàng, bây giờ chỉ còn mệnh mang chút dịu dàng cao nguyên từ Mai Anh Đào đang khoe sắc thắm. Hương xuân từ đó lan toả, hồn xuân từ đó níu chân ai...

Xin cho em được mơ màng, khi tần ngần đứng ngắm Mai Anh Đào thắm hồng như đôi má em độ ấy...

Bao nhiêu xuân rồi nhỉ? Em không còn nhớ nữa.

Rồi “bỗng dưng muốn khóc”, khi nghe một bài hát nhắc đến Xuân...

*“Anh đến thăm em đêm ba mươi
còn đêm nào vui bằng đêm ba mươi
anh nói với người phu quét đường
xin chiếc lá vàng làm bằng chứng yêu em.”*

Chiếc lá từng du du trong tình ca của nắng, bắt chợt xoay tròn, rơi nghiêng chao đảo rồi lại gượng dậy trong nụ hôn chiều tím.

Một ngày, lá theo mùa bay mãi vào miền miên viễn. Chiếc lá vàng làm bằng chứng cho tình yêu đã bay đi nên tình cũng khuất xa tầm tay. Thế thôi.

*

Rồi những ngày xuân tươi rộn ràng cũng sẽ qua đi. Hương xuân vương lại trên nét môi cười, khóe mắt hiền như màu trời.

Gió xuân sẽ làm tóc em bay trong chiều chơi vơi. Nâng đôi tay em níu lấy gió trời, nhờ cuốn đi chút hiu quạnh còn náu mãi trong hồn nhiều u uẩn.

Biết chắc rằng Xuân sẽ khép đôi tà áo đẹp cho ai chút ngần ngợ

tiếc nuôi và Hạ đợi chờ để đem những cơn mưa buồn miên man về với phố núi. Biết chắc những niềm vui sẽ qua mau như một giấc mơ hồng, em ảo mộng giữ lại chút màu xuân bên thềm rêu đá cũ.

Vâng, em vẫn muốn giữ lấy chút xuân phai, giữ lấy tình yêu *đang* hiện hữu và khao khát lắm một hoàng hôn *ấm* nắng xuân nồng...

Dành thôi, níu giữ chút hương xuân để khi buồn nghe lòng mình có tết...

18.01.2012

ĐƯA EM VỀ DƯỚI MƯA

Cơn mưa chiều kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ...

Buổi lễ đã kết thúc từ lâu. Khuôn viên giáo đường thưa vắng dần. Minh là một trong số người ít ỏi còn lại cùng lơ đãng ngắm mưa rơi. Nếu là ngày xưa, mình sẽ thích thú đi trong mưa vào một chiều thứ bảy như thế này. Đường phố vắng, mình của ngày xưa với chiếc dù che màu tím và tà áo dài màu xanh Đức mẹ lặng lẽ đếm bước, thầm mong cơn đường về nhà dài ra.

Ngày xưa, dưới mưa, mình cũng đã từng dệt được những vần thơ dễ thương lấm lấm! Cũng từng xuất hiện vài “cái đuôi” cũng dễ thương như thơ:

*“Chủ nhật đi lễ nhà thờ
Liếc nghiêng thấy có “Gã Khờ” đi theo”*

“Gã Khờ” ấy cũng gõ được trái tim “Nhỏ Khờ”... rồi chia tay – “Gã Khờ” trót là kẻ ngoại đạo!

Nhỏ khóc như mưa – kéo dài mấy mùa mưa – mưa buồn vào hạ!

Nhỏ khóc cho đến khi “Gã Khờ” sang sông, cô dâu của Gã lớn hơn Nhỏ tám tuổi. Nhỏ gọi bằng chị và lặng lẽ nhìn họ đi qua. Hồn Nhỏ lạnh như mùa đông giữa trời mưa hạ! Hình như họ đã hạnh phúc. Nhỏ mong vậy!

Vài đôi nữa lác đác về. Mình chợt nghe hồn thầm thì mấy câu thơ quen thuộc của Nguyễn Tất Nhiên:

*“Đưa em về dưới mưa
Nói nắng chì cũng thừa
Phất phơ đời sương gió
Hồn mình gần nhau chưa?”*

...

*Vai em tròn dưới mưa
Ướt bao nhiêu cũng vừa
Cũng chưa hơn tình rụng
Thăm linh hồn ma soeur”.*

Sau bao nhiêu năm, lại một mình co ro ngắm mưa và nhớ về ngày xưa...

20.04.2014

HẠ TRẮNG VÀ NỖI NHỚ

“Em đứng lên gọi mưa vào hạ...”

Cao nguyên vào hạ bằng những chiều mưa buồn, buồn như chiều nay. Nắng tắt sớm trên những hàng cây, để mưa về làm cỏ lá ướt mềm. Phố im lìm, con đường loang loáng nước..

Đắm chìm trong mưa, đắm chìm trong nỗi buồn chợt tới, ta thèm chút nắng về dù muộn màng. Rồi lòng chợt bằng khung nhớ về một thời áo trắng, nhớ một thời yêu dấu đã xa. Những lá thư gửi về từ cố đô viết bằng mực tím, những cánh phượng hồng được ép vội cho kịp chuyến tàu vào hạ. Ta nâng niu cất giữ suốt bao năm, và cũng thần thờ suốt bao năm khi một que diêm loé lên, tàn rơi không còn tím. Ta đốt một tình yêu thơ dại, ta đốt cháy tim mình, để thanh thân sang sông và nhủ thầm sẽ không ngoái đầu nhìn lại...

Vậy đó, sau bao năm, ta lại ngoái đầu.

Ngoái đầu *“gọi mưa vào hạ...gọi cho nắng chết trên sông dài”*. Ừ nhỉ? Ta lại dằng lòng vì kỷ niệm. Dù *“kỷ niệm như rêu, ta níu vào chợt ngã”*.

Ta lại vô tình lật giở từng trang ký ức, miên man với khoảng trời hạ năm nào, với biển, với cát trắng thơm tho, với bờ Ti Gòn màu máu thấm phai hai mảnh vỡ trái tim...

Hạ lại về, mùa hạ thứ bao nhiêu ta không còn nhớ nữa! Trong tận cùng khoảng lặng của trái tim, ta vẫn ghi – bằng nét chữ nghiêng nghiêng mềm mại: *“Nắng không gọi sầu, áo xưa dù nhàu, cũng xin bạc đầu, gọi mãi tên nhau...”*.

Vẫn dáng xưa, với cây đàn Guitar và một mùa hạ trắng...

29.03.2014

HOA NẮNG

Chùm hoa nắng rơi rơi bên khung cửa, ta thẫn thờ đưa tay đón lấy áp lên tim. Tim ấm dần, lan tỏa một mùi hương dịu ngọt. Hương của nắng, của giọt sương mong manh còn sót lại cuối vườn đêm hay hương của chiều qua tím mỏng còn vương trong màu nhớ?!

Mắt ta chợt nhòa, vỡ òa chùm hoa nắng nhảy nhót trên năm dòng kẻ vô hình.

Nốt thăng ngơ ngẩn

Nốt giáng lạc lõng buồn

Ta mơ màng nhìn thấy khóa sol. Vội khóa chặt tim để giữ lại chút hơi ấm ngọt ngào vừa dượm. Khóa chặt vườn xưa đang lơ lửng then cài. Khóa chặt nỗi buồn lặng lẽ, khóa chặt niềm nhớ chơi vơi...

Vài sợi tơ trời quấn quýt thành nhiều móc đơn, móc kép; trên khuôn nhạc mơ hồ chúng đi nhau đi trong điệu Slow nhẹ nhàng đầy ảo mộng...

Ta chợt mỉm cười.

Xa vắng!

Hoa nắng.

Lấp lánh.

Màu tình yêu trong vắt.

Lạ lẫm, hôm nay.

Một ngày rất xanh!

06.02.2014

KHẮC KHOẢI THU...

Thật dịu dàng, thu về với đất trời, với hồn tôi cô liêu.

Thật nhẹ nhàng, thu đến vườn tôi xanh mát một buổi chiều.

Thu bâng khuâng vài chiếc lá vàng đầu tiên rơi nghiêng, xoay tròn trên thảm cỏ mượt mà. Nắng rắc vài hạt nhỏ, mưa rơi vài giọt nhỏ, gió kéo mình qua hàng cây trước ngõ, mây lướt thướt buông tóc mềm cho rắng chiều mộng mơ, cho tôi ngẩn ngơ...

Một thoáng tơ vương mùa thu cũ. Một mùa thu xa lắc, cũng nắng sáng sánh như mật ong mới rót, trời xanh xanh lẫm; cũng mưa chiều xoá vội dấu chân ai lững chững dốc phố; cũng hoa dại ngập tràn thung lũng nhớ. Ta nuối tiếc những ngày cuối hạ trùng phùng, đau xót vì một lời hẹn ước không thành; gói ghém kỷ niệm trả hết cho người, cho đời.

Ừ thôi, dừng hoài niệm. Mùa thu xa, mùa thu xưa, mùa thu ủa vàng trên lối rẽ quan trọng của đời người...

Ta chờ đợi và hạnh phúc trong một mùa thu mới. Cũng nắng vàng nhưng ngọt ngào hơn. Cũng trời xanh mây trắng nhưng cao trong hơn. Thu với hương vị quyến rũ, quyến rũ mềm lòng!

Em mong chờ mùa Thu...

Người mơ không đến bao giờ.

Lặng lẽ ta chìm, lặng lẽ ta chờ, mùa thu miên man.

Chìm trong miền ảo, chờ trong khắc khoải, cũng là hạnh phúc.

Trong ta, âm thanh trầm buồn của mùa thu đang làm ta thao thức.

Trong ngần một mùa thu.

Hiền hoà một mùa thu.

Một mùa thu mong ước đến mệt nhoài, ta vẫn nghiêng đời ngóng đợi...

Nghiêng đời và lại vài giọt nước mắt rơi...

06.08.2020

MONG MANH

Vệt sáng mảnh khảnh, yếu ớt đang cố lách mình qua vòm lá, một chút thôi muốn ngẩng đầu kiêu hãnh với chiều tàn muộn bằng sắc vàng héo hắt. Tia nắng mong manh.

Ngọn gió di hoang vào chiều nhớ, len lén qua tóc mây, ngắm ngày đi chậm chậm. Ngọn gió mong manh.

Theo hồn ta bỗng bênh thời xa vắng, trói tim ta đau thất đại khờ, thất ngôn từ thôi lãng dăng khói sương, dệt áo thơ ta chiều nay mỏng mảnh. Tơ trời mong manh.

Cõi hư vô không lời hẹn ước, hay chỉ những lời hẹn ước không thành. Ta gắng sống bằng con tim yếu đuối, bằng chiều không tiếc nuối. Cuộc đời mong manh.

Rồi giấc mơ tan, gục đầu khóc miên man, chơi vơi đi theo chân ngày rã rời. Ngày buồn mong manh.

Một ngày với giọt cười trong veo trong nắng hanh hao, lăn tròn theo dốc nhớ hướng về phía mặt trời.

Một ngày thôi xanh xao, một ngày long lanh môi mắt. Ngày thấy chiều êm ả trôi trong vầng sáng dịu dàng cùng gió lao xao tay vẫy, vi vút tiếng lòng âm thanh vi diệu. Chiều thấy tan đi bao điều phiến muộn, thấy hồn thôi mệt nhoài và ngập tràn hy vọng, tin yêu...

Thôi mong manh!

Dalat, 12.12.2012

LẶNG LẼ

Ta đã đi qua mùa hạ, chạm tay vào trời thu xanh biếc.

Vài chiếc lá vàng rơi rạo rức, xoay xoay trong Miền Nhớ, xoay xoay trong nỗi buồn.

Thu chơi vơi chờ bên lưng trời...

Ta thôi đại dột một mình lo trở tiết. Vai gầy guộc vẫn đỡ được cả một trời thu mộng tưởng, dệt áo thơ, đan đôi cánh thiên thần bay vào miền miền viễn...

Xin thấp nắng lên hàng cây để thấy yêu lắm, chờ đợi lắm một mùa thu vàng với ngàn sợi tơ trời dệt nên chiếc áo mềm xinh mộng ước.

Xin làm chiếc lá vàng xoay trong gió heo may nhẹ nhàng, chạm khẽ thôi vào cung đàn thời gian để nốt trầm buồn không tiếng, không màu vào trái tim tôi khờ dại.

Xin nhiều tia hy vọng đẹp như ban mai thu thấp bưng trong cuộc sống tôi, cuộc sống anh, cuộc sống bạn bè đang loanh quanh mờ lối.

Ừ, thì lá cứ xào xạc rơi trong rừng thu thốn thức của thi nhân.

Ừ, thì gió cứ ngại ngần bay nhẹ tung hồn tôi lụa mỏng.

Nước cứ ngập ngừng trôi, sợ cuốn đi kỷ niệm, cuốn đi bài thơ tình ai trao lần đầu – lần cuối...

Tôi về! Một mình thôi, đường đời mệt mỏi lo âu, chân cầu đi vắng xa dần...

Tôi về! Chờ mùa thu.

Lặng lẽ tôi.

29.06.2014

NHỚ THƯƠNG CHIỀU CỔ TÍCH

Từ cổ tích em bay vào thơ ai
với đôi cánh được đan
bởi những bông hoa mọc dại lững chững dốc phố,
lững chững dốc núi, bạt ngàn lững sâu.

Những bông hoa như ngàn mặt trời bé nhỏ,
thấp nắng, thấp lửa,
thấp sáng những đêm dài mẹ mãi hoài thao thức.
Nhớ những ngọn đèn dầu leo lét trong đêm
cuối năm đen như mực,
nhớ ánh lửa hừng hực từ bó đuốc ngo
học trò mang cho cô soạn từng trang giáo án,
cho môi cô thôi run trong cơn sốt rét rừng ...

Ngày hôm qua không ở sau lưng
Vẫn hiển hiện trước mắt và làm em bật khóc
Thương ai, thương ta sao hoài cô độc,
giữa biển người gọi mãi một cái tên.

Nước mắt rưng rưng, rừng mờ sương khói.
Sợ gió đến từ trời xa có đủ làm tóc em bay,
có đủ trói chút nắng mơ phai bờ Dã Quỳ mộng寐
“Đường chạy vòng quanh một vòng tiêu tụy ...”^(*)

Chạy vòng quanh
Em mãi miết đi tìm nơi nào Biển và Núi gặp nhau
Mãi miết đi tìm trái nhãn lồng trong câu ca dao,
tìm chú vịt con bé bỏng trong kho tàng cổ tích.
Ngỡ ngàng nhận ra chim quỳên không ăn trái nhãn lồng, vịt
bé nhỏ lạc loài là thiên nga trắng muốt ...

Em đang đi qua những chiều rét mướt
Mùa đông gầy không nắng thấp hàng cây
Chuyển choáng buồn
thèm được chuyển choáng say
Xếp cánh mới
em về nằm mơ phổ...

(*) Lời trong bản nhạc “Một Cõi Di Vê” của NS Trịnh Công Sơn

TỪ “SCARBOROUGH FAIR” – DÂN CA ANH ĐẾN “ÔI, GIÀN THIÊN LÝ ĐÃ XA” – PHẠM DUY

Tại sao lại là hoa thiên lý, mà không phải loại hoa nào khác?

Hoa thiên lý chính là hình ảnh của quê hương Việt Nam yêu dấu qua những giàn hoa lá tạo bóng mát trong vườn. Hoa lá xanh tươi vừa gợi cho ta nhớ về những bát canh ngọt ngào của người mẹ hiền thuở nào và đi vào thi ca với những vần thơ lấp lánh sắc màu, tươi mới âm thanh:

*Trong làn nắng ửng, khói mơ tan
Đôi mái nhà tranh lấm tấm vàng,
Sột soạt gió trêu tà áo biếc,
Trên giàn thiên lý – bóng xuân sang*

(Mùa Xuân Chín – Hàn Mạc Tử)

hay câu hát ví ca dao:

*Tóc em dài em cài bông thiên lý
Cái miệng em cười anh để ý anh thương”*

hoặc cả một khoảng trời kỷ niệm:

*“Mẹ trồng giàn thiên lý
Bên thềm giếng nhà ta
Một chiều thiên lý nở
Túm tím trăm chùm hoa
Dưới giàn thiên lý ấy
Anh lần đầu hôn em
Mùi hương thiên lý thoảng
Dịu dàng nường sương đêm
Anh đi rồi em đi
Xa bao mùa hoa nở
Mẹ vẫn ngồi chong đèn
Chờ tiếng em gọi cửa
Thằng thốt hương trinh nữ
Bên giàn thiên lý xưa”.*

(Giàn Thiên Lý – Trịnh Thanh Sơn)

Còn Thi Sĩ Trần Văn Lệ, đôi ba câu thơ hờ hững:

*“Anh nhớ em từng chút gió bay / tại em hết cả! Tóc em dài! Trời ới tóc
đó cài hoa lý, anh nhớ em mà! Không nhớ ai!”*

Bỗng nhiên, tôi nhớ thật nhiều đến một người bạn lớn ở nơi xa rất xa. Anh có yêu bài hát có giàn thiên lý xanh mát này nhiều như tôi không nhỉ? Có thể nó gắn anh với quá nhiều kỷ niệm. Trong khoảng trời kỷ niệm ấy chắc chắn không có tôi – cô bé con con kết vương miện bằng hoa quỳ đứng đầu con dốc nhỏ... Nhưng tôi không buồn, vì ít nhất tôi đã được là cây cầu nối cho anh về với không gian vi vút sáo diều của quê hương, về với dòng sông tuổi thơ êm đềm, với những hoàng hôn buông nhẹ xuống đồi thông vắng, với vườn mướt xanh tuổi hoa niên cùng mối tình đầu lãng mạn mà vội vã chia ly...

Vâng, nghe “Ôi, Giàn Thiên Lý Đã Xa”, có lẽ chúng ta đều cùng nhớ đến “Hoa Thiên Lý” quen thuộc của Duyên Anh với những câu văn nao nao lòng:

“...Sợi dây luyến ái như tơ trời giăng mắc nhẹ buộc chặt, buộc chặt lấy tim mình ai mà hiểu tự giây phút nào nút dây đã thắt lại. Chuyện yêu thương không biết nghĩa để giàng giải, như hoa thì thơm, hương thì phải ngọt ngào, trăng thì sáng và sao thì lấp lánh. Dù sao thì tôi cũng nông nổi dám nói rằng chính ở giàn hoa thiên lý mẹ tôi đã dạy tôi bài học đầu tiên về tình người”...

Hay chợt băng khuâng:

“... Giá ở đâu cũng có hoa lý. Ừ, hoa lý đơn sơ lắm, hương thơm chỉ phảng phất mà tưởng như bền chặt đến muôn đời”...

Đừng trách nhé, nếu tôi không nhắc đến những ca từ của Nhạc Sĩ Phạm Duy:

“Tôi nghiệp thẳng bé cứ nhớ thương mãi quê nhà. Giàn thiên lý đã xa, đã rời xa...”

Bởi như thế anh sẽ lại càng buồn.

Nếu ý nghĩa hoa thiên lý là chờ đợi, thì anh, anh đã phải chờ đợi gần hết một đời người. Xin thôi khơi gợi dĩ vãng tàn tro và khép lại trang buồn của đời mình. Hãy để “thằng bé” ngày xưa đi nhẹ nhàng vào miền hoài niệm; nơi đó có thông reo, lá hát bài tình ca bất tận, có bờ vai ngoan và gót thơm mãi hoài tuổi mười bảy...

Mơ màng...

Một giàn thiên lý đã xa...

Mơ về mùi hương thoang thoảng dịu dàng nhưng thăm sâu – mùi vị Quê Hương!

LỜI CỦA GIÓ

Từ ngày dạo bước vườn anh, tôi bắt đầu thích nghe gió hát...

Chỉ biết có một buổi chiều nào đó, hồn se se lạnh. Bất chợt đón nhận một cơn gió lạ từ vườn anh, hồn trở nên ấm nóng.

Đúng là rất lạ!

Vườn anh trồng nhiều hoa, những đóa hoa mang tên hoài niệm.

Vườn anh rợp bóng lá, những chiếc lá mãi xanh, xanh như kỷ niệm.

Vườn anh tràn ngập thanh âm dịu dàng, những thanh âm tôi chưa từng nghe bao giờ. Đó là tiếng còi tàu vọng về từ sân ga chiều tiễn biệt, tiếng lăn tròn của giọt lệ cho ngàn sau, tiếng mưa chiều gờn gợn nỗi nhớ triền miên về một người ở bên kia xa lắm và cả tiếng độc thoại buồn buồn, da diết...

Từ ngày dạo bước vườn anh, tôi bắt đầu thích nghe gió nói...

Tôi yêu cái cảm giác hồi hộp khi áp mình vào từng cánh hoa mỏng tím, nghe lời thầm thì của lời yêu thương đến muộn từ cơn gió buồn thán hạ.

Gió bỗng bẽn lẽn từ suối tóc kết những lời tri âm, nghe lạ mà quen, nghe quen mà lạ.

Một ngày dạo bước vườn anh, tôi vô tình nghe gió khóc.

Gió khóc những lời biệt ly.

Gió tiếc một tình yêu quá xa để gần, quá gần để không thể quên. Bảo quên để nhớ. Bảo không muốn nhớ nhưng trót đã hằn vào trong tim – trái tim không ngủ yên.

Và tôi khóc.

Tôi khóc vì mình quá nhạy cảm để nghe được gió nói cùng tôi nói biết bao điều, nhớ biết bao điều, hiểu biết bao điều...

Đêm nay, nhìn một vì sao rơi, buồn đến tê lòng.

Một bờ vai. Một cái siết tay chân tình.

Sao mà khó đến vậy...

Dalat, 14.08.2014

LẶNG LẼ MỘT CON ĐƯỜNG

Dã Quỳ đã vàng rực khắp sườn đồi. Mùa đông đang chậm chậm đi về trên cao nguyên...

Từng tờ lịch nhẹ nhàng rơi... Vậy là sắp đến Noel thật rồi.

Thần thờ lục tìm trong ký ức, bỗng trở về một vóc dáng, một khuôn mặt thân quen, thật gần và thật xa...

Nhẹ nhàng lật từng trang lưu bút, dòng mực tím nghiêng nghiêng đã phai màu thời gian...

*“... Lớn lên bỏ tóc đuôi gà
Làm cô giáo nhỏ thật là dễ thương
Hàng thông xanh mát bên đường
Cho em trẻ mãi với gương mặt này...”*

Xa thật rồi, tôi đã mòn chân trên con đường vạn dặm. Hơn ba mươi năm kể từ ngày tôi và anh chia tay – một cuộc chia tay lặng lẽ và ngọt ngào. Có gì đâu, chúng tôi chẳng kịp có nhiều thời gian để cùng dệt thêu kỷ niệm, để cùng ước mơ và có lẽ ước mơ của tôi và anh chắc phải khác xa nhau lắm! Vẫn thoảng nghe đâu đây một giọng Huế ấm trầm dịu ngọt: *“Chúc cô giáo nhỏ thành công và hạnh phúc!”* – mắt anh nheo nheo, lấp lánh ánh trăng phổ núi...

Và tôi cũng chẳng còn ngày Noel nào nữa...

Tôi lặng lẽ ra đi, đi thật xa anh. Nơi núi rừng Đam Rông hun hút ngày ấy, chỉ mình tôi – cô giáo trẻ với tuổi hai mươi đầy ước mơ và khát vọng – vật vã với những cơn sốt rét rừng ác tính, với những bữa cơm thiếu cả rau rừng khi mùa đông về; cũng chỉ mình tôi vật vã với kỷ niệm, vật vã với từng khúc quanh dáng nhớ của đời người. Và những em học sinh người dân tộc, đen nhẻm, thiếu cả “cái ăn lẫn cái chữ” song thật dễ thương với giọng hát không chệ vào đâu được đã níu chân tôi ở lại hơn hai năm trời...

“... Kỷ niệm như rêu em náu vào chợt ngã. Tình yêu giờ quá xa...”

Tiếng hát ai chợt vọng về, tìm tôi nhói buốt...

Vậy đó, tình yêu và sự nghiệp, có khi người ta chỉ được quyền chọn một, cũng có thể chẳng được gì. Quan trọng là tôi đã sống như mình mong muốn, tôi đã ngẩng cao đầu và đứng lên trên đôi chân trần của chính mình; tôi vẫn làm cô giáo, vẫn góp phần đem đến cho đời

hương thơm trái ngọt.

Vâng, ở một khía cạnh nào đó, tôi đã và đang là người hạnh phúc; tôi đã được cuộc sống ban tặng khá nhiều sau những long đong vất vả. Nhưng tận trong sâu thẳm tâm hồn, tôi nhìn thấy nỗi buồn của chính mình vẫn còn ngự trị...

Tôi vẫn thấy đau, ở phía trái tim, hình như thế.

Ngoài kia, mùa đông vẫn chậm chậm đi về...

Đứng trước gương, tôi chột bần thần... Những vết nhăn xuất hiện nơi đuôi mắt, đôi tay mệt mỏi. Làn da mịn màng ngày xưa của con gái Đà Lạt đâu rồi?! Tôi đã không thể cưỡng lại sự khắc nghiệt của thời gian, song tôi biết mình còn phải tiếp tục sống cho ra sống, tiếp tục vững chãi bước đi trên con đường mình đã chọn. Bởi chỉ có thế, tôi sẽ mãi là tôi – “cô giáo nhỏ dễ thương” như ngày xa xưa ấy...

Thắp lên thêm một ngọn nến hồng chào mùa đông về, mừng ngày giáng sinh sắp đến. Tin rằng ngọn nến hồng sẽ đem lại sự ấm áp cho tất cả mọi người, sự ấm áp cho tôi và cho cả người từng làm con tim tôi nói đau...

24.12.2014

LÀ MỘT NGÀY ANH ĐẾN

*“Là một ngày anh đến như ước nguyện của em
Ngày trời xanh trong vắt như tiếng cười của em
Ngày mùa đông ấm áp trong vòng tay anh nồng nàn
Một ngày cho em, cho em một ngày dịu dàng”^(*)*

Đó là lúc anh bước chân vào vườn em ngày bận rộn. Hoa lá ngủ quên, chiều không lên tiếng tơ mềm.

Đó là ngày mưa ngập tràn con dốc đợi. Anh vòng vo quanh gốc thông già, tìm chút tím để gửi chiều vào nhớ.

Đó là ngày em ngủ quên trong nỗi buồn. Anh ngại ngừng bước chân ngày mới, đánh thức em vui trong ngai ngái mùi đất đỏ bazan gặp cơn mưa đầu mùa, thơm thơm mùi nhựa thông chảy dòng đặc quánh. Cả vị chan chát của những ngọn chè xanh Cầu Đất, trái mận chua chua ngọt ngọt từ vùng Trại Hầm nhiều kỷ niệm... Đắng và ngọt, quyện vào nhau để em chợt thấy rằng vị đời không nguyên trinh như ta tưởng.

Thức dậy đi em, anh xa ngái nhưng thật gần bên bờ hy vọng. Những lời ủi an chân thành, đâu cần phải lựa là áo thơ hay lời yêu có cánh...

Em mở mắt nhìn ngày buồn như vừa đi qua. Không vội vã ôm chầm ngày vui tới, khe khẽ thôi – em sợ động vỡ một tình yêu miền cổ tích...

27.01.2018

(*) Lời bài hát “Cho em một ngày” – NS Dương Thu

VU VỢ CHIỀU MƯA ĐÀ LẠT

Mưa đem về cho hồn thoáng cô liêu, ta góp nhặt từng mảnh chiều và thấy mình còn hiện hữu...

Ta nhặt từ tâm hồn mình một bông lau trắng, thuần khiết, trinh nguyên và dịu dàng hồn lá cỏ. Ngọn gió nào lướt ngang đây để hồn nghiêng nghiêng thả tóc ngày tung bay – tóc chiều trắng bông lau, trắng bàn tay mười ngón dài trên phiến buồn chờ đợi... Giọt nắng nào đổ xuống ngang vai, che vết tím, loang lờn thơ cỏ lạ...

Ta nhặt từ trái tim mình một bông hồng đầy gai và rực tràn sắc đỏ. Ngọn gió nào ghé qua đây cho tim hồng thấp lửa, dung nham trào bông rất khoảng không gian địa đàng vươn gai nhọn, làm tim ta chột nhói đau. Nhói đau và xót xa.

Ta nhặt lại từ trên bụi giăng viên phấn mòn vẹt, viết lại tên mình bằng dòng chữ mềm mại hơn sau nhiều ngày gõ lóc cóc vô hồn trên phím cứng vô tri; vẽ lại buổi chiều trên Đồi Cù mưa bay có chiếc dù hồng xoay tròn che nụ môi cũng hồng cho mưa lạnh trở thành ấm áp...

Ta nhặt lại từ ngày xa xăm một tuổi thơ đã qua, dù ở đó có ba hắt hủi một con “vịt trời” bé bỏng, nhưng có mẹ cùng vòng tay bao bọc, có anh cho đi theo loay hoay mãi một cánh diều dán bằng giấy học trò bé tí, có chị mua cho một thỏi chocolate vị ngọt đắng mang theo cả cuộc đời...

Ta đếm từ cuộc đời mình những giọt nước mắt, long lanh tròn lăn mãi về phía mặt trời mà không hề khô lại, chảy ngang môi mà chẳng thể cắn vỡ, hoà vào mưa mà không hề tan bớt vị mặn đắng. Giọt tròn vo ta cô cứng lại, ném trả về một dĩ vãng buồn như tiếng thở dài...

Hôm nay.

Một chiều mưa.

Ta muốn xin lại từ cuộc đời những nụ cười tươi như màu nắng, vỡ oà trong thanh âm cuộc sống bình yên phố núi ngày ta bước chân trần trên cỏ, nghe êm êm một khúc vi vu thông hát, một khúc rì rào với Cam Ly ngày xưa trong vắt... Hay chuông chùa Linh Sơn, chuông nhà thờ Chánh Toà ngân vang chậm chậm âm thanh vi diệu mỗi chiều, đủ cho ta nghị lực ngẩng đầu lên, kiêu hãnh bước ra khỏi nỗi bi lụy để

sống và trao tặng lại các em thơ nụ cười quý giá...

Ta muốn trả lại cuộc đời những ngày buồn, những tráo trở điêu ngoa, cả sự phản bội đớn đau tưởng chừng như sẽ không bao giờ có.

Ta sẽ ôm những bông lau trắng dài mà đời rất ngắn để nhắc lòng phải sống ý nghĩa hơn trong từng khoảnh khắc đang tồn tại.

Ta sẽ hôn lên đoá hồng đầy gai nhọn và cảm ơn trong gai đã có hoa thắm, đem đến cho đời tình yêu lãng mạn mà mạnh mẽ, bất chấp bão giông.

Ta sẽ ngấm hoài mẩu phấn nhỏ rơi xuống thềm lớp học, ngấm về nghiệp giáo và mong lớp hậu sinh đừng bạc trắng như vôi.

Ta sẽ chỉ khóc khi nào thật đáng khóc, phải hiểu đó là lúc mà ta cần mọi người chia sẻ nhất và ta cũng phải sẻ chia cùng mọi người nhiều nhất.

Ừ nhỉ?! Sao hôm nay ta lạ thế...

Bao giờ cũng thế, mưa làm ta mộng lung, làm ta bâng khuâng.

Bâng khuâng từ bình bông lau khô góc phòng, đoá hồng nhưng trên bàn ăn hay một bản nhạc vừa chơi xong chợt òa theo tiếng mưa, tiếng lòng ngày ngủ muộn...

Dalat, 23.6.2014

CHIỀU CUỐI NĂM

Buổi chiều cuối năm lạ lắm!

Cứ bâng khuônng, buồn buồn, cả chút nhớ thương ngày tháng cũ ...

“Em xin tuổi nào?”

Còn tuổi nào cho em?”

Tuổi nào cũng vậy thôi

Vẫn có thoáng mộng mơ nhưng bây chừ không còn lãng đãng trên mây. Chân đã chạm đất từ lâu, thứ đất bazan quánh đỏ mà nhuộm xám và dính chặt không rời những kỷ niệm buồn. Chính vì vậy mà sự mộng mơ đôi khi trần trụi quá!

Tuổi nào cũng vậy thôi

Cũng ráng giữ bờ tóc mượt dài, để cho thơ xanh hoài tuổi mười bảy, để gió thổi bay bay mang hương yêu vượt đại dương, môi hát hát thầm “nghìn trùng xa cách ...”

Bàn tay vẫn năm ngón dài, gõ nhịp chậm chạp hơn trên phím thời gian ngày càng khô khốc mà vẫn ráng giữ nét kiêu sa cho ngón út – ngón út xinh xinh không bao giờ đeo nhẫn, ngón út hiền ngoan ngoan tay thề thốt, ngón út có trong thơ bốn mùa dịu dàng ...

Nhật ký viết ngày mai sẽ sang trang, mực thay nhàn nhạt tím như màu trái mồng tơi bên giậu thuở nào. Thuở anh làm thầy giáo, đến nhà chơi và bắt gặp nhóc con bắt đầu biết lò cò chân sáo; để rồi nhiều năm sau, cứ tình cờ anh làm thơ cho nhiều người mà họ ngỡ tặng riêng cho nhóc; chỉ mái tóc, cái tên và nốt tàn nhang thì không ai ngộ nhận ...

Ừ thì nhớ.

Ừ thì thương.

Không nhớ, không thương sao được. Bao nhiêu năm vật đổi sao dời, phố vắng cây và cây rời xa phố, cây cô đơn nhưng phố lại đông vui, người và xe nườm nượp, những hồn muôn năm cũ lững thững đi, đi và mơ – mơ về nơi xa lắc ...

Không nhớ, không thương sao được. Hai mùa cây thay lá. Hai mùa nắng cũng buồn và mưa cũng gieo sầu không kém. Mơn trớn cánh bồ công anh bay theo làn gió, hờ hững mơ đêm về nghe lá hát trên cây.

Đêm say
Lá còn đâu mà hát.
Chào nhé, một năm không nhiều niềm vui!
Chào nhé, những lời kinh cầu buồn trong hương trầm thoang
thoảng!
Chào nhé, những u uẩn, những muộn phiền.
Gần cuối ngày, nắng vừa lóe lên.

Chiều cuối năm 2019

LẶNG THÂM

Nốt trầm rơi xuống hoàng hôn
Lặng thẳm một nụ hôn nồng đắm say
Thu về nào em có hay
Cúc vàng trải thảm
...nắng cài áo em.
Áo em lộng gió sông Ngân
Đi qua tháng bảy
Trong ngần thơ anh
Yêu hàng khuy lệch vô tình
Yêu em ngơ ngác môi hình trái tim

Trái tim đừng vỡ làm đôi
Anh xin em đẩy, bờ môi ngọt mềm
Thu về, dấu lặng êm êm
Bờ môi – tim – lá âm thầm trong Thu...

08.2016

CHIA TAY MÙA HẠ CUỐI

Em tự làm một cuộc tiễn đưa
Chỉ có em và buổi chiều héo úa
Vài chiếc lá rơi trong trời kỷ niệm
Chông chênh chân đôi nghiêng nghiêng

Em tự làm một cuộc chia ly
Cuộc chia ly không màu
Chỉ có em và mùa hạ cũ
Lênh đênh về miền quá khứ.

Em tự làm cho mình bịn rịn
Đôi chân không muốn rời
Tháp ngà cao, tiếng cười trong đó
Đi thôi...
Về miền xa xôi...

12.12.2012

MỘT NGÀY VỚI MẸ

Về với biển vào một ngày ngập nắng
Ngọn gió Lào thốc thổi rát hàng dương
Ta đứng lặng giữa hai bờ cát trắng
Bóng mẹ về với mái tóc pha sương.

Hương tóc mẹ, tóc em, hương bồ kết
Mẹ cười hiền: Con mẹ mới về sao?
Mẹ đợi con tự hôm nào, hôm nào
Nồi khoai luộc còn thơm nguyên mùi cát...
Bát chè xanh rót cho con thôi khát
Con nghẹn ngào
Con thương Mẹ – Mẹ ơi!

Biển chiều rồi mẹ có thấy chơi vơi
Vài chiếc thúng đập dềnh nơi cuối bãi
Những đôi mắt mệt nhoài cùng sợ hãi
Vai mẹ gầy gánh nổi tháng năm không?

Biển ngoài kia vẫn cứ mênh mông
Như tình mẹ dành cho con khoảng lớn
Rong ruổi mãi trên con đường vụn dậm
Con về nương bóng mẹ rộng vô cùng.

Con về nương trong bóng mẹ bao dung
Để được khóc, đổi hồn như đứa trẻ
Tay mẹ quạt đưa gió về rất nhẹ
Hiu hiu buồn như vạt nắng ngoài sân

Con đã đi qua hơn nửa đời người
Về thăm mẹ, chiều nay, con bật khóc
Con chỉ ước: thời gian quay nhịp bước
Đừng in trên tóc mẹ trắng mây trời
Đừng xô thêm trán mẹ sóng ngoài khơi
Đừng gió nữa, mẹ tôi gầy guộc lắm!

Mẹ, mẹ ơi! Chiều đang phai sắc nắng
Con trở về thốn thức với mẹ đây
Dáng cao gầy bên bóng mẹ lắt lay
Con oà khóc
Cùng hàng dương nghiêng ngả

Sóng đánh nào nùng
Nước mắt rơi lã chã
Mẹ về đâu?
Bầu trời mây trắng bay...

17.07.2011

BAY TRONG CHIỀU ĐÀ LẠT

Ta bay trong chiều Đà Lạt...
Cơn gió thoảng chạm hồn ta lạnh lắm
Ôm tê buốt ta tan vào thăm thẳm
Mang giấc mơ về tìm chút ấm cho tim.

Ta ngã mình trong sắc tím đôi sim
Ru lá biếc bằng câu thơ ngày cũ
Nghe hồn mỏng xoay trong chiều thác lũ
Day dứt hoài cơn bão nổi ngày xưa

Ta nghiêng trôi vào khoảng nhớ lúa thưa
Có hoa dại ngậy ngô cười trong nắng
Hồn cỏ rối vo tròn chiều phẳng lặng
Thấp môi trầm, ta le lói trong ta

Hôm nay rồi, có phải gió hôm qua?
Ta chấp chới bay trong chiều Đà Lạt
Nghe thông hát ru đời cùng nắng nhạt
Tô thêm hồng một giấc mơ xa..

11.12.2014

NGHIÊNG

Đêm không ngủ nghe thời gian chậm quá
Tường nghiêng nghiêng soi chiếc bóng nghiêng nghiêng
Ta cô độc đắm chìm trong nỗi nhớ
Thấy mình nghiêng trong đêm vắng không màu.

Mảnh trăng nghiêng lơ lửng giữa trời nhàu
Ánh vàng vọt như mắt người héo úa
Ta hồ hững hái buồn về chan chứa
Đắm một đời
Không oán trách gì ai...

Tiếng rất khẽ như một thời vụng dại
Lá rơi nghiêng trên một khoảng vườn nghiêng
Ta lơ lửng, xoay tròn trong miền nhớ
Có chút gì, đau lắm – chút niềm riêng.

*Vai ta gầy
nghiêng gánh
cuộc đời nghiêng..*

*Liều xiêu buồn
Ta khóc
Suốt miền nghiêng..*

07.06.2011

CHIỀU PHỐ NÚI

Ta đi ngang em
Chiều cà phê phố núi
Giọt sầu nào đặc quánh đọng trên môi
Đắng dót chi em, buồn đã xa rồi
Về em hỡi, chiều nắng phai rồi đó!

Buồn chi nữa, ngồi đếm làm chi nữa...
Từng giọt rơi, rơi chậm chạp bồi hồi
Đường phố lạnh, ly cà phê cũng lạnh
Hồn em còn sóng sánh chút xa xôi

Giọt buồn nào còn vương mắt em tôi
Xin chiều tím với sầu đi một chút
Xin ngày tới đừng ru hồn thốn thức
Thân hao gầy, em cỏ lá mong manh

Một lần thôi, ta van lạy trời xanh
Em bật khóc, ta nghe hồn đấng lắm
Bao niềm đau xin trôi vào thăm thăm
Chiều, chiều với, nhìn buồn xa khơi...

30.10.2011

VIẾT CHO MỘT NGƯỜI KHÔNG XA LẠ

Anh đã đến hanh hao màu nắng muộn
Để tìm tôi thỏn thức đến đại khờ
Niềm đau cũ chìm vào câu thơ cũ
Vần thơ nào tôi dệt mới, tặng anh

Vần thơ nào sẽ có nắng long lanh
Có bảy sắc cầu vồng lung linh sáng
Có ngọn gió lành bay vào chiều bằng lăng
Có hồn tôi quanh quẩn với hồn xưa

Tôi từng mơ, có thật nhiều giấc mơ
Nhưng chiều muộn, chim trời sao vui hót
Cánh môi rồi, chân cũng thôi nhảy nhót
Vàng son nào cũng rã gót cô liêu

Tôi đang đi trong tím ngát trời chiều
Đã nhốt kín tầm gai trong áo cũ
Đã cất giữ buồn xưa nơi đáy tủ
Chân trời nào mở đón bước tôi đi?

Tôi muốn bay vào cõi chẳng sân si
Ở nơi đó tôi tin mình hạnh phúc
Ở nơi đó sẽ rực vàng hoa cúc
Khúc nhạc buồn thôi vọng suốt đời ai

Ở nơi đó, nỗi buồn sẽ thoát thai
Chôn hiu quạnh nương theo tầng mây biếc
Lời vi diệu xin dành cho người hết
Thật dịu dàng, say đắm chút tình tôi.

Dalat, 25.09.2011

CHÚT NGẬM NGƯỜI

Một ngày ta men về lối cũ
Ngắm tháp chuông cao
Nhớ nhỏ đến vô cùng
Nhớ màu mắt nhỏ vương vương nắng
Nhớ tóc mây buông níu muôn trùng

Nhớ hoa nắng đùa trên áo trắng
Vai mềm lối trong gió núi hư hao
Nhỏ đứng đó, rừng chiều ru lao xao
Môi hồng khép, nghe buồn vừa chớm nụ

Nhỏ nghiêng tay giữ bao điều tứ lự
Thánh đường xưa trống vắng chỗ nhỏ ngồi
Lời kinh nguyện buồn trên môi sám hối
Giọt tình sầu rơi rụng mấy mươi năm?

*Cuộc tình buồn
Ta ngỡ đã trăm năm.*

Dalat, 25.08.2013

KHÔNG DÒNG THƠ NÀO VUI

Em vẽ chân dung mình khi chiều nghiêng nỗi nhớ
Thoáng mây buồn, em xin giấu vào tim
Mưa đang giăng tím biếc cả đôi sim
Xin nhạt lại
Hồn em đang mỏng lắm!

Dáng mong manh trôi hoài trong thăm thẳm
Bàn tay gầy nín giữ mãi thương yêu
Đôi mắt buồn trượt theo vết rong rêu
Em tư lự, mơ màng
trang giấy cũ...
Sầu miên về mềm môi, vai liễu rủ
Em nghiêng chiều uống hết một đời cay...

Sáng mai
Em gửi theo một chút nắng đầu ngày
một chút phấn thông bay
một chút gió, một chút mây vừa vương lại trên cành lộc biếc.

Nàng Thơ không ngồi chờ trên đời chiều nghe nuôi tiếc
màu áo xưa đã phai màu ly biệt
Em quàng qua vai thêm một chút tơ trời.
hững hờ hái một ánh sao rơi
giấu vội vàng vào sâu trong nỗi nhớ ...

25.09.2012

C Ỏ

Ngọn cỏ mềm vương vấn chút ưu tư
Đường xa ngái trăng quên về bến nhớ
Gió nhẹ nghe hồn vừa nhắc nhỏ
Ngày phai rồi
Cỏ nhớ thương ai?

Nhớ thương nhiều từng sợi mưa rơi
Đa tình lắm
Níu hoài trên tà biếc
Dáng ngày mỏng phân vân chùng luyến tiếc
Áo thời gian màu đã đổi bao lần...

Đã bao lần
Ta tựa cầu Dĩ vãng
Ngập ngừng nhìn con nước ngai ngừng trôi
Miên man hoài một khúc nhớ xa xôi
Mơ dăm dăm chuyến về miền cỏ lạ
Khao khát mãi hơi nồng ngai lửa hạ
Cỏ xanh nằm êm ái dưới môi thơm...

30.06.2012

ĐỢI ANH VỀ MANG NẮNG CHO EM

Em lạnh không em?
Cơn mưa chiều nay hình như đến vội
Vấn vít áo dài cổng trường em đứng đợi
Ngọn gió nào chợt thoảng qua môi

Anh đang ở xa...
và trời sắp tối
Ngày mai thôi, anh sẽ đem nắng tới
Mùa thu cho má em hồng
Tóc em bành bồng
Anh gói hồn vào trong ấy
Quần quýt hương say, dịu ngọt men cay
Chiều lay lay

Anh sẽ khoá môi em bằng nụ hoa tim
Đốt trời mưa bằng nụ hôn nồng cháy
Và anh hát ru em
bằng lời ru của biển
Biển vẫn điệp khúc nhớ thương
Dẫu anh đã gửi lại tình yêu nơi phố núi

Trời còn mưa
Em đừng buồn nhé!
Đợi anh về...
Mang nắng cho em...

13.09.2011

EM ĐI VỀ

Em đi về bình yên
Trong nắng hạ hanh hao sau ngày mưa bão
Đôi dép mỏng
Kéo chiều đi mòn vẹt
Chiếc ô tròn
Che nỗi nhớ xanh xao

Em đi về
Gió vẫn khát khao
Vấn vít đợi
Bay theo hồn lụa mỏng

Nhớ nghe em,
Hôm qua là giấc mộng
Phiêu linh hoài
Theo từng nốt nhạc mưa

Màu của ngày buồn
Nhạt nhoà

Em đi về
Mây đưa...

09.2011

B Â N G K H U Â N G

Hạ trắng có người áo đỏ
Thấp tim chờ màu nắng mới xôn xao
Trời xanh trong mây trắng bay cao
Thả giấc mộng trôi vào chiều thao thiết

Gió nhẹ lay hiền hòa nhành lá biếc
Vất ngang ngày về nỗi nhớ hôm qua
Vết màu trầm buồn như giấc mơ xa
Thêm nét tím đau hoài trang thư cũ

Buông lơ lửng giáng
Trên cung chiều tư lự
Mắt môi mềm trên phím đợi bơ vơ
Khóa vườn xưa bằng muôn nỗi mong chờ
Ngậm ngùi chút nắng vàng rơi cuối dốc

Chao nghiêng cánh cùng âm thanh đồng vọng
Lắng nghe chiều thắm nhớ ướt môi khô...

26.06.2015

bằng khung giấy trắng này

N Ư Ờ N G T Ự A

Tôi đã đi qua nỗi buồn
bằng những câu thơ
viết lên
từ linh hồn của đá
từ hình hài của hoa
hay cỏ ngậy ngô nằm hát bên đường...

Chiều bụi bặm
phổ buồn ngơ ngẩn
rối hồn ngày
tôi gỡ suốt đêm thâu

Tìm đâu
gió cuối thung sâu
cuốn giùm tôi chút buồn đau
chợt về...

Tìm giùm tôi
dòng thơ cũ
dê mê

Men theo cỏ rối
vật vờ

tôi quên...

20.05.2015

KHÔNG ĐỂ

Chiều
Động lại màu rêu
Cho ngày đi trơn trượt
Cộng đêm về
Ủ tối một hồn trong

Ta
Quạnh vắng
Ngắm trời sao chợt tắt
Mảnh trăng non đầu tháng
Quá hao gầy

Thời gian ơi...
Xin níu lại
Bàn tay
Năm ngón dài
Lướt buồn trên phím đợi

Sầu đang giăng
Mưa...
Mù...
Vây khắp lối
Nghẹn ngào
Tay
Tự nắm bàn tay

Vẫn gầy
Vẫn lạnh...
Ô hay!!!...

26.05.2011

MẮT NHỚ

Mắt ai dong dầy nỗi nhớ
Trần ướt lúm đồng tiền xinh
Em trôi theo mây xuống phố
Thầm thì khúc hát... “*Một mình*”

Một mình ngẩn ngơ nhớ ai
Gió lao xao ngoài hiên vắng
Em mơ hoang trong mắt nắng
Lấp loáng chiều buồn chơi vơi

Chơi vơi mắt lá u hoài
Lưu lạc nơi miền xưa cũ
Em bay vào ngày kết nụ
Chúm chím đợi ban mai xanh

Xanh xao mắt cỏ trong vườn
Ngơ ngác nhìn đời ngủ muộn
Trong ngần tình em thánh thiện
Mắt hiền em khóc cho ai?

Mắt hiền em khóc cho em
Chiều trôi... chiều vừa hấp hối
Đường qua bao lần bước vội
Thật thà
Mắt ướt
Em tôi...

07.05.2021

CHỚM THU BUỒN

Xin chút nắng cho hồn vừa đủ ấm
Trời đem mưa nên lạnh thật tình cờ
Em đi về trên phố vắng chơ vơ
Ngày tháng hạ mưa rêu dày lối cũ

Hạnh hao gầy thu vàng vừa chớm nụ
Tim run run ngỡ ngẩn nhớ tình đầu
Nước mắt tuôn ướt trọn một mùa Ngâu
Em – Chúc Nữ, cả đời đi lạc lối

Em đi về, đôi bàn tay bối rối
Che phím buồn thôi gõ nốt nhạc xưa
Thầm hỏi mình: hồn đã lạng hay chưa?
Hay sâu vẫn đập dềnh trong biển nhớ?

Em đi về, sương giăng mờ dốc phố
Tóc hững hờ buông lơi thề rớt lại
Vai gầy thôi run, bờ môi nghi ngại
Cuối thung xa thông cất tiếng ru buồn

Ven rừng xưa, cỏ lá ngủ chập chờn
Đóa hoa dại trở mình khoe sắc tím
Gió núi chành chao
Câu kinh tắt lịm
Giáo đường xưa giờ đã vắng ai rồi

Từng bước thu dang rón rén đầu hồi
Tay lay khê mảnh thời gian cũ kỹ
Ai đang say bao ngày buồn mộng寐
Vẫn ngập ngừng chờ... nắng đã lên chưa?!
Ngỡ về mùa mưa xưa...

08.2012

TRONG MÀU THU CŨ

Vài lá vàng rơi cuốn chiều thu ngập lối
Ta đi về chập choạng phía hoàng hôn
Tiếng dương cầm nghiêng ngả giấc mơ đêm
Hồn cỏ lạ ướp nồng năm tháng cũ

Ta lặng lẽ say trong mưa trời vẫn vũ
Khoảng xám nào choàng phủ nộ hôn xa
Nghe rã rời từng bước nhỏ ta qua
Miền quá khứ trào dâng dòng nước mắt

Vận vào đời ta hồn thơ T.T.Kh
Mảnh Ti gôn nào găm vỡ trái tim đau

Bên cạnh đời ai ta không dám đi mau
Sợ mòn mỏi gót hồng phai nắng úa
Sợ đòn roi vô hình tim máu ứa
Sợ một ngày ta trượt vách rêu rong

Xin ngủ yên, tình đã tắt bên song
Xin xếp lại Thiên Nga chiều cánh mới
Ta ngỡ ngàng khoảng trời riêng chờ đợi
Ngỡ ngác hoài câu hỏi của Yêu – Tin (?)

08.09.2011

MÙA THU KHÔNG CHẾT

Em đừng bảo mùa thu chết nghe em
Dù lá đã rơi vào miền miền viễn
Dù nắng thôi cho hàng cây thấp nển
Thu vẫn hoài cho ta hát trong thu

Nếu một ngày thốn thức với lời ru
Chiều tiễn biệt mây giăng mù khắp lối
Là ta biết hồn em đang ngóng đợi
Một nụ cười giao mùa mới tinh khôi

Và lúc này, thu chín quá đầy thôi!
Em ngỡ ngác nghe vàng rơi rơi muộn
Hoàng hôn choàng lên vai đời bận rộn
Em đi về, bình yên mãi bên ta...

Em đi về, cho đời mãi hát ca
Những câu hỏi trôi vào vùng ký ức
Em nghe không, thu đời luôn rạo rức
Dấu sỏi mềm vương nhạc bước chân quen.

Nghe không em, niềm vui mới đang nhen
Khe khẽ thôi sợ làm em thảng thốt
Ta nâng niu sợi tơ chiều mỏng mượt
Cuốn tình về thao thức với hồn thu...

Một chiều vừa rời bệnh viện. 22.10.2011

SẮC TÍM

Ta nợ anh một đời hoang sắc tím
Giữa chiều trôi
Hoang hoài một đời người
Ta nợ anh một khoảng chơi vơi
Màu tím nhớ
Hòa vào trong Mắt nhớ...

Ta nợ anh
Suốt đời ta mang nợ
Gió bên triền đời
Hay gió bên ta
Lời thì thầm
Cuộn chảy giấc mơ xa
Lùa sắc tím
Lịm hồn trong mê thảo

Ta nợ anh
Tím một chiều khờ khạo
Ngắt hoàng hôn
Đêm rơi xuống linh hồn
Sao lung linh
Sắc tím chập chờn
Và thủy chung
luôn chỉ là ảo mộng

Đời sim buồn
Tím chiều lỏng lẻo
Đóa hồn nào run rẩy
Tím tím ta?!

*Một đời người
Một giấc mơ qua...*

05.05.2013

BIỂN NHỚ

Anh về bên biển một chiều mưa
sóng gầm gào cuối bãi
Anh tìm hoài một con ốc nhỏ
tặng em cuộn tròn tháng năm

Anh về bên biển một chiều mưa
Mưa rơi trên biển vắng
loanh quanh hoài bờ cát trắng
anh tìm dấu chân quen
dấu chân ngày chờ đợi
dài như tháng năm

Chiều mưa
Tan trong anh
một trời thương nhớ
Mềm trong anh
Nỗi buồn da diết
Buồn như tháng năm

Tháng năm
từ lâu không còn là của riêng anh
Chiếc áo tình mong manh
Anh mang về bên biển
theo sóng đầu gềnh
trôi xa...

Tặng TT – 27.05.2011

H Ư Ả O

Trắng mình...
về phía vực sâu
Sương giăng hư ảo
gió nao nao lòng

Nhỏ xưa giờ đã sang sông
Đường xưa hoa nắng mênh mông mắt người
Ngước nhìn
Mây
Khói
chơi vơi
ngang môi giọt đắng
nụ cười xót xa...

Giáo đường vang tiếng thánh ca
Nhỏ xưa lặng lẽ đi qua
nỗi buồn

Ngày xanh xao
chút vấn vương
Khói lam mờ lối
Mây buông ngại ngần

Nhỏ đi với gót chân trần
Hồn xưa vẫn giữ trong ngần...
Hồn xưa...

Dalat, 07.05.2014

THƠ DỆT BẰNG SỢI TẦM GAI

Em dệt thơ bằng sợi tầm gai
Bàn tay nhỏ máu
Trộn vào mưa đêm
Một nỗi buồn bất tận

Em dệt thơ bằng sợi tầm gai
Câu thơ bật máu
Giọt vào mưa đêm
Một nỗi nhớ không cùng

Em...
Nàng Thiên Nga thứ mười hai
Còn nguyên vẹn hình hài

Ngồi dệt áo gai
Cho ai?
Buồn dệt thơ
Cho ai?
Mưa cài song cửa
Ru hoài
Một thuở...

Em dệt thơ bằng sợi tầm gai
Tim em tứa máu
Hòa vào mưa đêm
Trộn lẫn nỗi buồn, đớn đau và hạnh phúc
Nhếch kẽ khóe môi mềm
Lạnh lòng
Em khóc.

Sợi tầm gai...

27.05.2011

TÔI ĐI TÌM TÔI

Tôi đi tìm tôi
Trong dư âm ngày mưa, chiều ngủ sớm trên hàng cây
trước ngõ
Cánh chim thiên di
Khóc thương đời ở trọ
Suốt mấy mươi năm
Mơ theo thoáng bụi mưa hồng...

Tôi đi tìm tôi
Nàng thiếu nữ ngày xưa, suối tóc bành bồng
Chiều bỏ ngõ
Cuốn hồn ai trong đó
 Xoắn xuyết một thời
“Tóc gió thổi bay...”

Tôi đi tìm tôi
Mệnh mang hạ buồn, chiếc dù tím xoay xoay
Bơ vơ chiều hát với cỏ cây
Nhặt xác lá... vụng về may nổi nhớ

Ơi ngày mưa đang về động võ
Một chiều đi tìm
Tìm...
mãi miết dáng hình tôi...

24.06.2013

TÌNH YÊU KHÔNG TUỔI

Không cần biết tuổi bao nhiêu
chỉ thấy mình vẫn trẻ
Tim vẫn rung những nhịp đầu đời
Môi vẫn hát những lời tình tự
Ngắm chiều buồn cũng chợt thấy chơi vơi.

Tóc em dài, anh ngỡ áng mây trôi
Mềm mại lắm, tựa mình trong tiềm thức
Chạm hồn anh, chạm tim anh náo nức
Dáng em đi trong màu nắng ngoan hiền

Nhìn hoa vàng anh ngỡ màu áo quen
Em sẽ mặc chiều hẹn hò phố núi
Nụ hôn vội, không gian bừng sắc mới
Thật nồng nàn, ấm áp chút men say

Đến bên anh, em nhé! Chiều nay
Mưa không ngớt và lòng anh đang lạnh
Những giọt nhớ rơi vào trong hiu quạnh
Anh gom về dệt thơ mới tặng em....

25.05.2011

GỬI NỖI NHỚ VÀO MÂY TRỜI

Một ngày cuối thu ta quen nhau
Nắng thẹn thùng hồng đôi má phớt
Mây ngập ngừng len hồn bỏ ngõ
Sầu giăng
Mưa xa

Sao không phải là mùa hạ
Để mình ru nhau cùng “Hạ trắng”
Và cùng nhau chờ nắng
Mưa cao nguyên buồn mênh mang

Sao không phải là mùa đông
Để lắng nghe mưa hoà nhịp trên tóc
Để cơn lạnh co ro chiều bật khóc
Tiếng buồn rơi được sẻ chia

Sao không phải là mùa xuân
Hoa cỏ xanh tươi
Mùa về rộn rã
Nụ cười hiền trong vắt pha lê
Ta bên nhau và chỉ một ly cafe
Cùng say trong men đắng tình cờ

Sao lại là mùa thu?
Mùa thu cao nguyên trong mưa
Mùa thu anh xa muôn trùng
Mùa thu với nghìn tuổi nhớ
Trôi vào đôi tim miên man

Sao lại là mùa thu?
Mùa thu xôn xao tình yêu
Dù nhau vào chiều tím nhớ
Cùng nghe sầu thổi gõ cửa
Và tìm mỗi nửa thổi đau
Xin đừng để lạc mất nhau
Dù là không gian với với
Thời gian tóc sẽ phai màu..

Nỗi nhớ hanh hao ngày tháng
Em gây mơ ước mong manh
Một chút thôi, long lanh
Thấp chiều trên lưng cỏ biếc
Và một mùa vui cho anh
Tiễn buồn xưa đi biển biệt

*Em nhật những chiếc lá cuối thu mong manh
Gửi cho anh theo nỗi nhớ mây trời...*

10.2014

EM CHỈ NÓI VẬY THÔI

Thơ em dệt bằng sợi tơ chiều, bằng buồn dâng trong vườn
nhớ đìu hiu, bằng sắc tím mênh mang ngày hạ trắng, bằng
giọt vàng nắng cuối nẻo thung yêu...

Em ru ai vào vườn thơ em, sợi tơ chiều cuốn ai vào nỗi nhớ,
ai có nghe say giọt rượu thơ màu tím, miên man vai gầy ngày
phổ núi không em...

Xin ai đừng ái ngại khi thơ em rơi từng giọt buồn như giọt
cà phê đen, gom nhưng nhớ lắng chìm trong đáy cốc, gom
khao khát khi chiều chưa tàn đọng, gương mặt hôm qua
chưa chịu nhạt nhòa...

Thơ em mong manh như một loài hoa, nở hồn nhiên dịu
dàng bên dốc đá. Nếu một lần ai đi ngang qua, xin đừng vội
vã hay vô tình lăn sỏi đá, chỉ một chút động vỡ thôi cũng làm
đau buốt dáng thơ gầy...

Em chỉ nói vậy thôi!

15.05.2015

LỜI CỦA GIÓ

Anh biết rồi:

– *Em chỉ nói vậy thôi!*

Mà tím lịm cả một trời thương nhớ
Góc rừng xưa, đôi vai gầy nức nở
Ngấn lệ dài đọng giữa đôi môi.

Anh biết rồi:

– *Em chỉ nói vậy thôi!*

Nhưng gom hết giọt buồn đông thành đá
Giữa người quen có khi thành người lạ!
Sợi tơ hồng ai buộc ai lời?

Anh biết rồi:

– *Em chỉ nói vậy thôi!*

Mà ngỡ ngác một đời con chiêm lạc
Rồi một hôm em tìm về Tín Thác
Sưởi ấm mình trong mắt trẻ mồ côi!

Anh hiểu rồi:

– *Em chỉ nói vậy thôi!*

Mà mất nhau trong biển đời giông bão
Vui buồn em – anh giờ thành xa gái
“Đêm Thánh vô cùng lạnh buốt hồn ai?”...

12.2015

X U A

Em không tìm lá diêu bông
Xin đưa tay với tơ hồng nắng trời
Chiều ơi, trôi chậm chậm thôi
Em gom hương lại gửi thời đã xa...

Vườn xưa
Một thoáng mây qua
Chim chiều cánh mới lướt xa muện phiên
Hồn xưa vương chút sầu miên
Đầu con sông Nhớ, lưng triền dốc Thương
Mắt xưa
Một thoáng vẫn vương
Em nghiêng hồn nhỏ soi gương
Chợt nhà!

Dáng xưa áo đã thay màu
Đàn xưa lỡ nhịp
Mùa Ngâu khóc nhiều..
Ngậm ngùi đi hết buổi chiều
Ai đang căng gió cho diều thổi rơi
Nắng xưa còn nười trên môi
Mưa xưa ướt mỏng thơ
trôi tình cờ
Mơ xưa xa lắm
Tình xưa

*Em về lối cũ
Nhớ vừa
Dáng ai!*

29.02.2012

V Ò N G V O

Vòng vo chiều, vòng vo dốc phố
Ta loanh quanh và hồn nhắc nhỏ
Một người về, một nẻo băng khuâng
Chiều tím ngát quanh đôi vai trần

Quanh co chiều, quanh co ngõ nhỏ
Ta tìm em ngơ ngẩn bên đường
Đồi thông đứng lưng chiều bát ngát
Em ở đâu vương chút hương thu

Vòng vo ngày, vòng vo nỗi nhớ
Than Thở chi để lệ ngân dài
Chảy suốt mướt dòng Cam Ly trắng
Đời buồn tênh cho mắt em sâu

Ta vòng vo, vòng suốt đêm thâu
Chờ gió hát, chờ trời thấp nền
Chờ ánh sáng ấm hồn lá cỏ
Lung linh em hoa nắng bên thềm...

*Ta chao nghiêng giấc mơ êm đềm
Vòng vo nhớ và vòng vo... nhớ...*

27.10.2011

T Ó C

Khi xưa em tóc ngắn
Không trói được tình dài
Ngày em tóc ngang vai
Lời thề bay đi mất

Ánh chiều nào vừa khuất
Dã quỳ vàng thung xa
Người có nhớ hôm qua
Mây thêu hồng áo mới

Gió nghiêng mình chấp chới
Chạm khẽ nụ cười buồn
Mưa vẫn không ngừng tuôn
Nhoè đau đôi mắt nắng

Tóc dài hay tóc ngắn
Còn có nghĩa gì đâu
Dài để đo nỗi đau
Niềm vui thì quá vội

Em về, bàn chân mỏi
Đường mòn cũ bùn trơn
Em về, bàn tay với
Lau nhanh dấu bụi trần ...

11.11.2020

THOÁNG Ý

chưa bao giờ em biết làm thơ
chỉ vu vơ vài câu
ru nỗi buồn xưa cũ
những đêm sâu
tựa hư vô, thở dài, tư lự
vợ vẫn đôi vằn
gửi một áng mây xa...

ai đến bên em lặng lẽ buổi mưa qua
cất tiếng thơ như lời buồn của gió
vi vút thông sầu nhớ chiều nắng đỏ
giọt nước mắt nào rơi
trên bãi cỏ thiếu thời

đêm nay
một đêm mưa
phố núi bồi hồi

người xa ngái
em vỗ vàng
lại vài câu ru cũ

2022

CHÙM THƠ VỀ MƯA

VAI

Vai em mảnh mai
Gánh một trời giông bão
Tím không gian
Và tím lịm da mềm
Chân bầu chặt
Đường trơn ngày mưa tới
Hạnh phúc gầy
Run rẩy mảnh hồn đơn...

Vai em xanh
Chiều buồn gió muộn
Cuốn hao gầy
Lối cỏ cũ rêu phong
Miên man nhớ
bên bờ hoa dại

Tay nắm hồ
Một chút nắng mong manh

Mong manh ...

M Ư A

Mưa rơi từng hạt nhỏ
Buồn níu cả khoảng trời
Thèm men say lá cỏ
Em mềm môi chơi với...

Mưa đi như rong chơi
Nháy hồn trên cành biếc
Lá nheo đôi mắt liếc
Giọt rơi rơi trong veo

Gió cất tiếng hòa theo
Mưa òa xiên góc nhớ
Em ôm chiều bỡ ngỡ
Lắng vào dư âm xưa...

Chiều
Lại chiều lừa thưa
Buồn
Lại buồn
Vu vơ...

H Y V O N G

Ta dệt cho ta vần thơ tháng hạ
Đẫm hơi mưa ướt lá rừng chiều
Ngọn gió len vào cuối khoảng trời yêu
Nghe thốn thức giọt ngày rơi cuối dốc...

Ta lặng nghe
Vó thời gian khô khốc
Gõ vào đời ta những tiếng trầm đều
Nhìn quanh mình
Thêm củ dĩa xanh rêu
Nghe nuôi tiếc vừa về đây
Vỡ vụn!

Vết đau xưa
Xin được lành
Dẫu muộn...

CHÈNH CHAO

Chiều nay
Đà Lạt thôi rả rích những cơn mưa
Ta khô khốc đưa môi chạm vào nỗi nhớ
Nỗi nhớ mệt nhoài
Mệt nhoài ta
Phập phồng hơi thở
Nắng cuối ngày, nắng hắt chênh chao

Nắng hắt chênh chao lên câu thơ ngủ muộn
Nửa đời gác mộng về đâu?

NGẮN NGƠ LỤC BÁT

Vớt câu
Lục bát thật êm

Tình thơ
Ngơ ngẩn
Theo em đáng nằm

Trăng nghiêng
Gửi nụ
Môi thâm

Lật tà xuân
Gió...
Hôn nhâm
Áo thơ.

